

Forum studentesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul II ● nr. 5 1974 ● 16 pagini ●

de treizeci de ani sub cerul nostru e lumină...

Cunosc un loc pe Pământ cu cer albastru, câmpii verzi și lanuri aurii, cu codri nesfirșiți și cu o Dunăre care-și cîntă trecerea în kilowați. Trăiesc aici niște oameni care știu să se bată cu furia apelor și arșița verilor, care construiesc orașe și țes covoare, iar în serile de iarnă cîntă lumii o poveste, care începe așa :

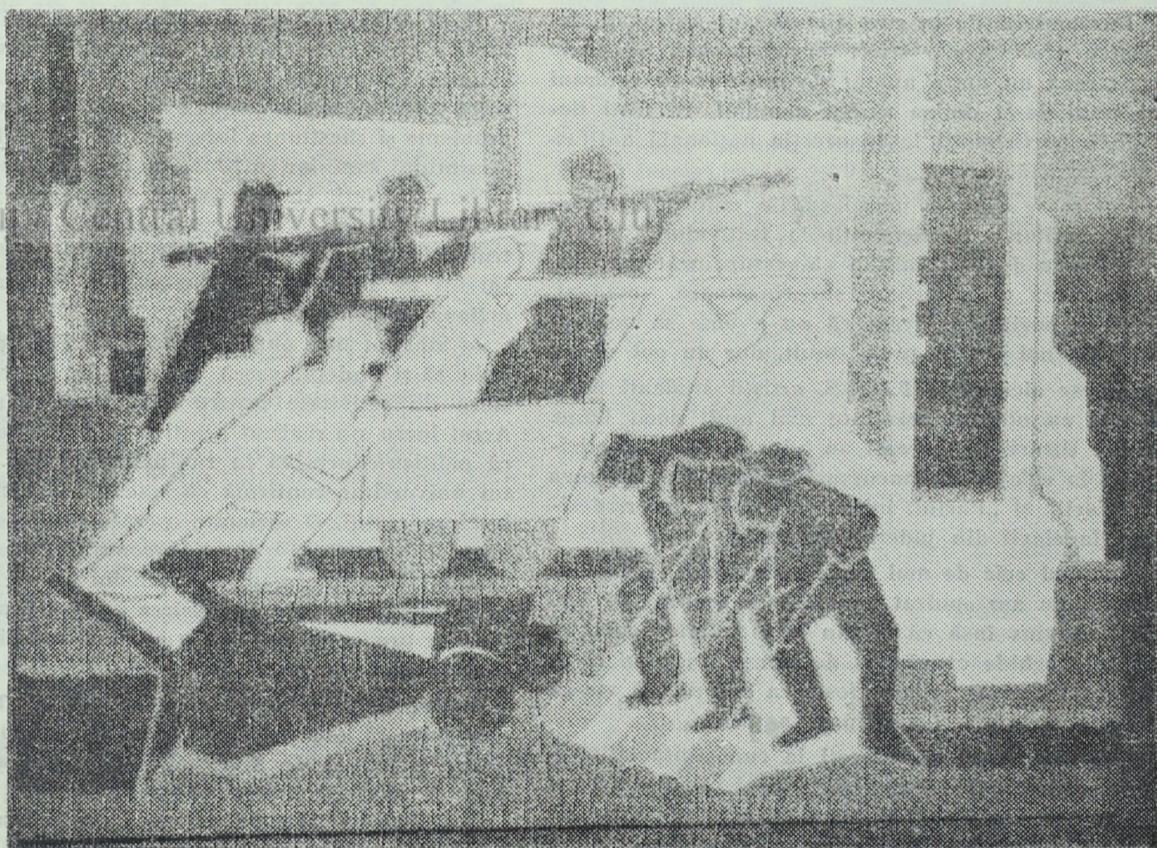
„De treizeci de ani, zi de zi, noapte de noapte, sub cerul nostru e lumină. De treizeci de ani, ceas cu ceas, libertatea noastră devine cîntec

Sînt clipe cînd mîinile, deprinse deopotrivă cu luciul aspru al uneltelor și-al filelor întoarse cu sete, au ceva din mîinile părinților noștri.

Prinos aduc mistriei lui Manole mîinile noastre, purtînd peste decenii cîntecul Mioriței din buciurn și fluier de soc. Aici, mîinile au crescut din seva dimineților de August, și-au zămislit în trilogia deceniilor, culorile curcubeelor firesc aplicate spre glia de piine și rod.

Sînt clipe cînd mîinile noastre au ceva din frumusețea pămîntului răscolit și-a schelelor, înfinite coloane, pe care am urcat sporind cu fiece toamnă de rod. Și parcă de-acolo de sus, de pe schele, zărim treizeci de trep'e mari, săpate adînc, cu migală și dragoste părintească, treizeci de trepte urcate egal și febril în ritmul generației noastre.“

FORUM STUDENTESC

gînduri despre generația anului XXX

Interviu cu tovarășul CORNELIU NUȚU, prim-secretar
al Comitetului Județean U.T.C.

Rep.: În atmosfera cu o bogată încărcătură de semnificații majore, tineretul țării noastre desfășoară o activitate neîntreruptă în toate domeniile vieții cetățenești și spirituale, participînd nemijlocit la toate succesele obținute de poporul român, acționînd cu fermitate și pricepere pentru transpunerea în viață a tuturor sarcinilor trasate de partid. Tineretul din țara noastră este pe deplin conștient de obiectivele construirii unei societăți socialiste multilateral dezvoltate.

Cele două evenimente, a XXX-a aniversare a Eliberării patriei și al XI-lea Congres al P.C.R., care guvernează plenar perioada concretă pe

care o străbatem, constituie stimulente incontestabile pe linia intensificării activității tineretului nostru în toate domeniile de activitate.

V-am ruga, deci, tovarășe prim secretar, să ne spuneți cum întîmpină tineretul din județul nostru aceste momente jubiliare din istoria țării.

— Auzim tot mai mult vorbindu-se despre prezența activă, dinamică, a tineretului, în toate sferile de activitate socială. Și nu este gratuită această afirmație. O dovedește realitatea.

IONEL MATALĂ

(Continuare în pag. 2)

gînduri despre generația anului XXX

Interviu cu tovarășul CORNELIU NUȚU, prim secretar al Comitetului Județean U.T.C.

Cei peste 100.000 de tineri ai județului Timiș, vorbesc de cei integrați activ în sfera productivă, se străduiesc, alături de colegii lor de muncă, să-și canalizeze eforturile spre cît mai mari devansări ale sarcinilor de producție. Acești tineri știu să intervină cu rezultate bune în rezolvarea unor probleme de producție, sau chiar a unor probleme legate de disciplina muncii.

Societatea are nevoie de oameni bine pregătiți. Acest lucru l-au înțeles și cei care încă mai sînt elevi sau studenți. Din rezultatele muncii lor se desprinde concluzia că își cunosc principala datorie, aceea de a învăța.

La acestea se adaugă un mare număr de simpozioane, expuneri, mese rotunde și concursuri profesionale. Și cum să nu vorbim și despre seriozitatea cu care studenții s-au pregătit pentru susținerea lucrărilor în cadrul sesiunilor științifice de comunicări. Mențiune specială merită faptul că mai mult ca-n alți ani, cercetările lor au fost legate de activitatea practică, au răspuns unor nevoi imediate.

Dar activitățile în care tinerii sînt antrenați depășesc preocupările strict profesionale. Se poate consemna un mare număr de întâlniri cu veterani ai celui de-al doilea război mondial, cu foști ilegaliști, participanți la Insurecția națională antifascistă armată.

Valoroase sînt și manifestările cultural-artistice ale tinerilor. Participanții la festivaluri și concursuri au dovedit calități chiar surprinzătoare, după părerea mea. Calități surprinzătoare, evident, în sens pozitiv. E drept că nu e bine să ne lăudăm pe noi înșine, prea mult, dar nu pot să nu amintesc aici că la F.N.A.S. artiștii studenți timișoreni au obținut rezultate mai mult decît bune. Multe titluri de laureați au adus și elevii participanți la cele două concursuri naționale „Țara mea de glorie” și „Partid, inima țării”. Mă refer, desigur, la elevii din județul nostru.

Spunînd cele de mai sus despre tinerii județului nostru, nu am epuizat enumerarea realizărilor lor. Sînt convins însă că și din cele arătate aici, se poate conchide că alături de întreg tineretul țării, tineretul timișan se manifestă ca o prezență vie în viața economică și spirituală a țării.

Rep.: Ați putea să aduceți la cunoștința cititorilor noștri cîteva din realizările mai importante care au fost sau vor fi date în folosință de către tineretul timișan cu prilejul celor două evenimente?

— Studenții timișoreni și-au amenajat propriile baze sportive, studenții Institutului politehnic au participat la construirea atelierului-școală, și tot studenții au amenajat mari suprafețe de spații verzi. Prin contribuția studenților a fost construită stația-pilot a Facultății de chimie din platfor-

ma industrială a Timișoarei, iar Complexul Institutului agronomic devine începînd cu anul universitar 1974—1975 unul din cele mai moderne din țară, de asemenea prin contribuția studenților.

Vorbînd despre realizările obținute prin activitatea de muncă patriotică, sîntem obligați să ne gîndim la justetea afirmației secretarului general al P.C.R. care ne spune că munca patriotică nu este o activitate obligatorie, această muncă trebuie înțeleasă ca fiind un mijloc de educare prin muncă și pentru muncă.

Pentru cei 64.000 de tineri ai municipiului nostru, „Casa de cultură a tineretului” constituie un obiectiv dintre cele mai importante, obiectiv care se va finaliza prin contribuția lor directă. Toamna aceasta, la Lugoj își va începe activitatea un modern club care va constitui de asemenea un prilej de mîndrie, pentru cei ale căror brațe au contribuit la ridicarea noului edificiu. Numărul de șantieri este foarte mare în acest an. Sînt 44 de șantieri în județ. Aici lucrează peste 40.000 de tineri.

Rep.: Plenara Comună a C.C. a U.T.C.-ului și a C.E. al U.A.S.C.R.-ului, ca rezultat al întîlnirii de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu cu conducerea Uniunii Tineretului Comunist și a Uniunii Asociațiilor studenților comuniști, a abordat printre multe probleme și chestiunea integrării absolvenților învățămîntului superior în procesul de producție.

Cum credeți că a acționat Comitetul județean U.T.C. împreună cu U.A.S.C. din centrul nostru universitar, în vederea îndeplinirii acestei sarcini de maximă importanță și cum ar putea acționa în viitor?

— Sînt tot mai puțini cei care nu înțeleg că trebuie să-și îndeplinească datoria de a profesa în sfera de activitate pentru care au fost pregătiți. Acest lucru s-a realizat printr-o mai susținută muncă politico-educativă în rîndul studenților. Tineretul universitar confirmă că este un tineret care-și înțelege rostul. O societate așezată pe baze noi nu poate fi construită decît în condițiile în care cei chemați să organizeze, sînt oameni bine pregătiți profesional și politic. Urmărirea integrării absolvenților în producție nu este o sarcină numai de moment, ci și de perspectivă.

Despre tineri ce aș mai putea spune? Tineretul este și va rămîne o importantă forță a progresului.

Rep.: Înainte de a încheia acest interviu, am dori să adresați cîteva cuvinte cititorilor noștri.

— Cititorilor revistei „Forum studentesc” le adresez urări de noi și însemnate succese care să le confirme calitatea de specialiști așa cum o cere dezvoltarea actuală a României socialiste. Desigur, le urez o vacanță plăcută, și firesc la acestea aș adăuga calde urări de fericire, de îndeplinire a tuturor năzuințelor și visurilor care pot prinde viață în zilele noastre.

răstrîngeri

Popa Elena, Oțel Sabina, Gherghel Maria, Cotrău Lidia, Demian Mariana, Pancu Liliana... sînt doar cîteva din primul contingent de studente care au rostit legămîntul solemn față de țară, demonstrîndu-și astfel, deplinul atașament față de politica înțeleaptă a partidului nostru.

PETRUȚA ȘTEFAN

★

Sub egida Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Timiș, între 30 iunie și 5 iulie 1974 a avut loc Festivalul folclorului timișan, aflat la a treia ediție. Festivalul din acest an manifestare prestigioasă în viața culturală a județului este închinat celei de-a XXX-a aniversări a Eliberării patriei. Această emulație a culturii populare pe meleaguri timișorene, prilej de afirmare a unor talente autentice, și-a cîștigat deja un prestigiu deosebit.

Deschiderea festivalului a avut loc la Timișoara, cu un spectacol reprezentativ al formațiilor muzical-coreografice de amatori. La librăria „Mihai Eminescu” s-a deschis expoziția de carte și disc folcloric, iar în Aula Universității s-a prezentat o gală de filme folclorice, cu participarea cinecluburilor din județele Timiș, Arad, Caraș-Severin și Bihor.

O manifestare deosebită a marcat simpozionul „Folclorul și actualitatea”, care a avut loc în Făget în ziua de 2 iulie. Simpozionul a însemnat o colaborare de o înaltă ținută științifică între membri Societății studenților folcloriști din România, filiala Timișoara, cadre didactice universitare din București, Cluj, Timișoara și membri Asociației folcloriștilor și etnografilor din Făget.

S-au bucurat de interes, prin valoarea lor, comunicări ca: „Permanențe folclorice” prezentată de prof. dr. Eugen Todoran, „Folclorul și ancorarea lui în contemporaneitate”, prezentat de lector Gabriel Manolescu, „Conceptul de autenticitate și poluare în folclor”, prezentat de asist. Vasile Crețu.

La cînaclul „N. Ursu” a avut loc o ședință deschisă, cu participarea studenților folcloriști din Timișoara, constînd în lecturarea, audierea și discutarea unor producții folclorice culese în zona Făgetului.

Manifestarea s-a încheiat la Făget printr-un spectacol de muzică populară vocal-instrumentală și poezie contemporană în grai bănățean.

Festivalul a continuat în zilele următoare la Timișoara la secția de etnografie a Muzeului Banatului, la Buziaș și Lugoj.

NELU MARIN

Timpul prezent

în
imagini

O prezență vie pe toate șantierele: tineretul universitar.

aveau bătrînii o vorbă...

„Mai bine ca acasă nu e nicăieri” și din sfatul lor cred că s-a născut dorul de a reveni cu mina întinsă spre piinea și sarea locurilor care și-au păstrat secretul primelor gânduri.

Își bate ceasul nerăbdării secundele la poarta chemării unde vrei să lași tot ce și-a dat lumea din care vii acum.

Dar pe cărarea bine știută îți cer ochii noutatea cit de mică, noutatea care oricum, te face să crezi că s-au dus mulți din anii grei ai străbunilor. Nu mai există căsuța moșului George la răscrucea din vale și clădirea mică și albă pe care scria odată simplu: „Școala de 4 ani”. Și se pare că e zgomot peste tot, mai semnificativ ca cel din zilele de sărbătoare de demult, un zgomot care vine dinspre casa pe care n-o știai, dinspre casa cu mulți copii cu șorțulețe albastre.

Întrebi atunci pe oricine îți iese-n cale, despre

tot ce te mira — și nădejii pitorese ai locuitorilor te face să-ți dai seama că ești în Sinnicolaul-Mare. Un om trece prin fiecare loc aici în Sinnicolaul, ascultă totul și de-accea le știe pe toate.

Munca și răspunderea lui este aceea de primar. Numele lui... Schütz Anton.

Pe el îl poți întreba de cei pe care i-ai lăsat mai mici sau de-o vîrstă cu tine pe locurile de-aici.

— Aveai un coleg de bancă — îți va spune omul care le știe pe toate — e student la mecanică, la Timișoara. Să-l vezi acum pe Vladimir cum vine de la facultate cu geamantanul plin de cărți și n-are răbdare să-și treacă timpul prea mult acasă. Îl cheamă băieții! Și la club și la meci și la muncă.

Ar putea el să treacă pe șoseaua asta la care vezi că abia au început lucrările și să știe că el n-a pus o piatră? Nici vorbă! Sint ambițioși băiețiiăștia și știu atîtea că ar fi o răutate să nu-i ascuți sau chiar să nu le primești un sfat.

Nu știu dacă după ce-și vor termina facultatea, n-ar vrea să-și facă aici carieră, aici unde au crescut sub ochii noștri. De fapt n-ar avea motive să-și dorească alte locuri.

Ceea ce se face e pentru ei.

Azi un bloc nou, mine altul... vor crește cartiere... va înflori Sinnicolaul nostru.

Într-adevăr, de aceea zic bătrînii: „mai bine ca acasă nu e nicăieri”.

MIOARA BULZAN

S-ar mai putea scrie...

În cabinetul de chirurgie al Policlinicii din Lugoj intră oameni de toate vîrstele și profesiile, din sau din afara orașului. Doctorul Cornel Ciurescu înseamnă pentru toți același lucru, dar pentru el, fiecare nume înscris în catalogul de consultații reprezintă altceva. Limbajul comun îl stabilește el, omul înveșmîntat de milenii în culoarea simbolică a purității.

Stau într-un colț și „aștept pe cineva”. De fapt, observ. Ascult. Privesc.

— Acu'o să pot să muncesc?

— Poți, măicuță, de ce să nu poți? Dar să nu uiți să miști mereu mina — uite-asa... Să nu faci eforturi! (imi dau seama, și-și dă seama și doctorul, că trebuie să fie mai explicit. Bătrînica îl privește nedumerită, puțin speriată, cu brațul abia scos din gips suspendat în aer).

— Ai grijă, cînd simți că te doare mina te duci și te culci. Să nu cumva s-o forțezi, că ai văzut ce greu e... Și peste zece zile vii la mine, să mai stăm de vorbă. Ai înțeles, măicuță?

— Uite am scris tot pe hîrtia asta, să le-o dai copiilor. Gata, poți să te duci acasă. Să ne vedem sîntoși!

Și bătrînica minusculă se lasă condusă pînă la ușă de brațul bronzat al doctorului, aruncînd în jur priviri triumfătoare.

Apare un bătrîn înalt, uscățiv, cu un pachet sub braț, pe care-l ferește suspicios de atingerea cu masa.

Îl așează cu înfinită atenție pe genunchii doctorului, care are un zimbet spontan de indulgență, ca în fața unei soții a copilului preferat.

— Ce-i cu asta, ia povestește-mi!

— Păi, să vedeți don'doctor, tare bună o fo'refeta dumneavoastră, că nu mai am junghiu' ăla... și baba mea, da' să nu vă supărați, o zis că poate vi-și fi bucuros, că noru-mea o cumpărat... că m-am făcut bine și...

Între timp, cu același zimbet pe buze, doctorul scoate la iveală un pahar. Serviciu de coniac. Cristal.

Mi se pare — oare, numai mi se pare? că zimbetul care lumina fața brună a doctorului a devenit nostalgic, puțin trist, puțin amar. Rîdică spre omul dezorientat de tăcere ochi limpezi, adînci:

— Dumneata știi pentru ce sint pus eu aici?

Omul tace ca un copil care a făcut o gafă, cu ochii plecați.

— Vezi, nu știu cum să te fac să pricepi, pe mine mă plătește statul pentru munca mea. Ar fi necinstit să primesc și o recompensă din partea duminale. Ia serviciul ăsta frumos și du-l acasă.

— Don'doctor, da' eu nu știam cum să vă mulțumesc, că nu mai eram bun de nimic, și dacă v-ați supărat pe mine, da' eu n-am vrut...

— Bun, am înțeles eu, dar vezi că așa ceva nu se poate. Uite, dacă vrei să-mi mulțumesci, du-te acasă la nevastă și la copii și beți din paharele astea în sănătatea mea...

Și omul în halat alb îi întinde bărbătește mina bronzată cu care a scris rețeta „miraculoasă”. În clipa cînd își string mîinile, adaugă din nou cu zimbetul acela luminos:

— Dar vezi să nu beți prea mult...

Intră o femeie tînără, cochetă. Mi se pare că se mișcă puțin stîngaci. Vocea doctorului, cordială:

— Cum merge cu piciorul?

— Azi e ultima zi. Am ajuns la dvs. pe jos în 10 minute. Cred că de-acum e bine.

În încăperea alăturată se schimbă un pansament, se face o ultimă consultație.

— La revedere, vă mulțumesc mult de tot, domnule doctor...

— Pentru nimic, doamnă. Să fim sănătoși!

Să fim sănătoși... De 14 ani, absolventul Facultății de medicină din Timișoara, medicul Cornel Ciurescu, nu obosește să spună asta, să facă totul pentru asta...

*

Tumultul veacului în care trăim mă îndreptățește să cred că, a te hazarda să afirmi că nu poți cunoaște plenar un om de-a lungul unei vieți întregi, e tot atît de riscant ca și a afirma că ai cunoscut un om printr-un gest, un cuvînt, o decizie capitală, în durata citorva minute sau ore.

Mă hazardez să vă spun că am cunoscut un om, în esența gîndirii sale, privindu-l și ascultîndu-l din umbră, privindu-i și ascultîndu-i pe oamenii care i-au simțit nevoia ajutorului. Iar rîndurile de față s-au scris pentru că mi-a părut nedrept să nu fie așa, după cele ce am văzut și după ce am avut mai tîrziu cu dr. Ciurescu următorul dialog:

— Ce-ați zice dacă aș scrie despre dumneavoastră?

— Firește că m-aș bucura, dar mi se pare că există lucruri mai importante, mai interesante pentru cititor. Eu nu-mi fac decît datoria, nimic extraordinar nu mă deosebește de semenii mei...

— Nu s-a mai scris despre dvs.?

— Ba da... odată în studenție, mai tîrziu... odată de rău, de două ori, parcă, de bine...

— De ce „de rău”?

— Nu toți oamenii înțeleg lucrurile în același mod. Nu te poți face cunoscut fără primejdia unei false interpretări.

— Nu v-a deranjat?

— Nu, pentru că involuntar mai greșești, sau într-o situație limită nu întotdeauna găsești soluția optimă; da, pentru că, de cînd mă știu, am încercat să fac doar bine oamenilor.

Atunci m-am gîndit, fără a i-o spune, că s-ar mai putea scrie o dată, și încă o dată, frumos, despre acest OM.

ELENA PARPALĂ

colegi și colege!

În ideea de a transpune în viață prețioasele indicații date de secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, la întîlnirea cu membrii Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist și Comitetul Executiv al Uniunii Asociației Studenților Comuniști din România, Comisia de muncă patriotică a Centrului Universitar Timișoara și redacția revistei FORUM STUDENȚESC inițiază concursul „Cel mai bun fiu al satului natal”. Cîștigătorii concursului dotat cu premii, vor fi desemnați de juriu în funcție de numărul de zile prestate în timpul vacanței într-o unitate agricolă socialistă.

Dovezile pentru zilele lucrate, vor fi contrasemnate și de către economistul (contabilul) unității.

dialog între generații

La cota anului XXX

Un dzum clocotește verde

În lumina pădurilor, totul respiră de verde crud și verde pal, verde misterios și aspru, verde tăcut și verde surprinzător. Este verdele în care se caută inefabilul.

Întru în liniște, aici se lucrează și trebuie să respect silențiozitatea înregistrărilor și pretenția reginelor-aparate.

„Acum am coborât de la Cabana Luncaii de Sus, dintre munți, sălbăticie (citește: dezordine naturală!) înălțimi verzi și albastre” îmi spune studenta Violeta Șeran.

Tradiția e o axiomă, încărcată de simboluri și frapantă prin genialitatea și deopotrivă, prin simplitatea ei. Și tradiția se repetă dialectic într-un alt spațiu.

Pătrundem silențioși în spațiul Munților: Luncaii. Spațiu auster prin simplitatea lui și prin puternica-i ancorare în tradiție. Căutăm curioși autenticitate, istorică și folclorică. Personalitatea păstrătorului de tradiție s-a sublimat în mit, în noblețea și violența cîntului pastoral. Esențializarea vieții simple a naturii și a oamenilor, transpunerea ireversibilă în legendă haiducească, în fapte și semnificații deosebite. Folclorul se receptează la cota sensibilității. Irezistibilă este, pentru cel care o studiază, ispita primordialului creației neșovăielnice, semănând cu o lege a naturii și a omului care o cuprinde.

Folcloristul este „un om între oameni” cu tensiunea selecției, retrăirea personală, cu dăruirea și încrederea, cu dispoziția structurală pentru decodificare, cu intuiție și inteligență.

Senzației fruste, dezinhitate, i se redă viața autentică, i se suprîmă orice artificialitate și prefacere.

Întoarcece la sat

Pe studenții folcloriști ai Facultăților de filologie și muzică i-am întâlnit la Făget. Aceasta este a treia cercetare etnografică folclorică în zona Făgetului și vizează un studiu complet în perspectivă sincronică și diacronică, în vederea definitivării unei ample monografii a zonei. Îi găsim pe colegii mei folcloriști, la muncă. Pasionați, cercetează atenți, cu îndeminare, notează, minuieste precis aparate, selectează, verifică. În sălile de alături magnetofone, benzi, fișe. Materialele înregistrate în ziua precedentă sînt ascultate, recopiate, fonotecate. Alături se transcriu fișe de informatori și fișe de benzi. Pe studentele Elena Popescu, Maria Avram

și Emilia Boțoman n-am îndrăznit să le deranjez. Decodificau și recodificau, adică transpuneau vizual prin intermediul transcrierilor fonetice, sonorul de pe banda originală, pentru fișele definitive de arhivă.

Se pare că practica membrilor Societății studenților folcloriști din România, filiala Timișoara, înseamnă începutul vacanței. Se ascultă și se înregistrează cîntece lirice și balade, ceremonialuri și obiceiuri de peste an, legende și basme. Acesta este un prim nivel doar, pentru că o imagine completă a tradițiilor și obiceiurilor zonei implică separare, selecție, clasificare și valorificare.

Și anchetele folclorice ale studenților Facultății de muzică înseamnă o continuare a activității din anul trecut și a orelor de practică din timpul anu-

lui universitar. Experiența studenților din anul II constituie un impuls pentru cei care au început anul acesta munca de cercetare folclorică. Studenții Facultății de muzică cercetează folclorul muzical al zonei, de asemenea, în perspectiva unei monografii.

Din primele sondaje de cercetare și culegere s-au descoperit noi interpreți talentați și cîntece necunoscută, cu toate că zona a mai fost studiată.

Revenirea în zonă, după un an, a oferit revelația unei organizări și a unei completări a repertoriului. Studenții folcloriști au cîștigat încrederea localnicilor, intrucît mulți informatori au fost popularizați în emisiunile speciale de folclor ale tov. asist. Vasile Crețu la Radio Timișoara.

Monografia folclorică muzicală a zonei implică, pe lângă culegeri propriu-zise de melodii o fază de finalizare a lor, alături de textul literar.

Studenții au învățat deja care este succesul cercetării și satisfacțiile ei, și-au cîștigat o formă de conversație și de canalizare a întrebărilor pentru informatori, în vederea obținerii unei înregistrări de o ținută autentică.

Urmează apoi copierea de pe bandă a părților muzicale, adică reorganizarea materialului pentru arhivă.

„Studenții manifestă un atașament deosebit pentru creația populară și solicită chiar continuarea documentării pe teren și în anul următor. Viitorii profesori de muzică vor fi cercetători permanenți ai folclorului. Practica studenților este deosebit de necesară și sub aspectul instrucției, intrucît melodiile culese pot fi valorificate și în orele la clasă; pentru aprofundarea lecției predate se va folosi repertoriul local și această modalitate de cercetare vine în sprijinul îmbunătățirii procesului instructiv-educativ” ne spune tov. lector Ioan Odrobot.

Și aceste materiale vor fi valorificate, ca și cele din anul trecut, în cercul științific de folclor al Facultății de muzică, condus de stud. Nistor Băcilă, adică: informări privind repertoriul interpreților de muzică populară, contaminarea repertoriului din punct de vedere melodic cu influența slavă și melosul împrumutat din alte zone folclorice.

Nedeie în satul Temezești

Studenții folcloriști, atrași de pitorescul manifestării, se află în acel pseudoamfiteatru roman în care s-a adunat tot satul ba, încă, și „de peste mări și țări”.

Îi întreb pe doi dintre bătrînii care privesc hora cu ce gînduri se uită la cei tineri. Mi se răspunde simplu dar convingător: „apoi, ei sînt tare înțelepți și harnici, că după ce se întorc de la lucru ne ajută și pe noi, sînt tare buni, și mă și respectă”

îmi spune moșul Bimbu din satul Margina.

Studenții au devenit prietenii lor mai tineri, care-i ascultă cînd povestesc sfîtos despre vremuri de demult.

Am schimbat rolurile!

Din anchetatori, colegii mei folcloriști devin informatori. Rolul meu devine înfinit mai dificil, cu puțin trac încerc să formulez prima întrebare. Am în față deodată mulți-mulți informatori și trebuie să-i cîștig. Este o nouă intrare dintr-un spațiu pre-supus profan în comunicare. Îi întreb pe colegii mei în ce se concretizează activitatea lor la Făget și care este programul unei zile de practică.

Studentul Gavril Pașca din anul II Facultatea de muzică îmi spune că scopul practicii este alcătuirea monografiei văii Begheiului, culegerea folclorului muzical alături de textul literar care este apoi transcris, adică se continuă activitatea din anul trecut. Practica din anul trecut a fost o pregătire. Această pregătire s-a concretizat în lucrări premiate la sesiunea de comunicări a cercurilor științifice studentești.

„Pentru că, pe teren, tinerețea studenților și marea experiență de viață a informatorilor ar putea crea deja un spațiu de incomunicabilitate, tinerii folcloriști dovedesc maturitate de gîndire, îi conving pe cei bătrîni că intențiile lor sînt acelea ale unor cercetători”, remarca studenta Doreta Chișărau anul III Filologie.

Studenții dovedesc înțelegere, valorifică creator cunoștințele lor de psihologie, pedagogie și sociologie, mai ales au puterea de a se ridica la maturitatea lor. Aceasta este o primă comunicare cu satul, deosebit de utilă în experiența lor de viitori profesori.

„Culegerile noastre sînt valorificate pentru pregătirea noastră profesională, o trecere dialectică de la teorie la practică și, mai mult, de la general, adică de la acele cunoștințe de introducere în folclor, la particular, la cercetarea aplicativă pe anumite zone. Pentru aceasta am primit un real ajutor de la colegile din anul III, îmi explica studenta Luminița Andrian, anul I filologie.

— Vi s-a incredințat un rol pe care l-au interpretat ilustru mari personalități. Mă gîndesc doar la Herder, Alecsandri sau Eminescu. Poate că aceasta înseamnă o luptă cu „amintiri” foarte puternice. Vă influențează într-un fel? Înseamnă un stimulent sau o reținere?

— Nu mă gîndesc, niciodată, cînd înregistrez, că am de luptat cu niște amintiri, adică îmi construiesc pur și simplu un rol, așa cum l-am gîndit și cum îl simt, complex și actual. Caut neîncetat superbul și inteligentul meu rol din perspectiva sensibilității contemporane, așa cum îl concep mulți contemporani fermecați de creația populară. Nu mai păstrez „parfumul” epocii, după cum vă poate dovedi magnetofonul și aparatul de fotografiat îmi mărturisește pasionat studenta Rodica Duțu, anul I filologie.

Se caută adevăr și inefabil, autenticități arhaice în peisaj istoric. De la poveste, prin istorie, pînă la drumurile de azi. Și totuși, în peisajul de azi ne integrăm toți, cu totul. Picătura de timp garantează chipul simbolic al fiecărui destin din întreg.

DORINA ROTAR

poți cunoaște oamenii ...

„03” în vacanță

Primul lucru pe care-l remarc în Lugoj e curățenia impecabilă a străzilor. Sub apăsarea fierbinte a soarelui, abia ivit de după un acoperiș verde, măsoar cu pasul o stradă dreaptă și largă, ajung pe pod și mă opresc în fața silențiosului spectacol pe care-l oferă, generos, pe malul stîng, cîțiva pescari matinali. Din dreapta, mă ispitesc, vinovat, două șiruri de sălcii plîngătoare. Îmi amintesc de colega mea lugoiancă, supranumită astfel din pricina blondelor și lungilor ei plete și asta mă ajută să mă smulg tentației sirenelor vegetale de pe țărmul Timișului.

Prin amabilitatea cuiva, descopăr un telefon public în stare de funcționare și caut Casa de cultură a sindicatelor. După îndelungi sfertări, obțin legătura (la Lugoj, serviciul „03” e în plină va-

ca în final, o descopăr într-adevăr pe prietena mea Mihaela, „filoloagă” pînă la deformare profesională, cuprinsă de o frenezie total străină de mirajul cuvintelor, în ipostaza inedită de contabilă, cu atît mai mult cu cît îmi declară cu propria ei voce că e fermecată deocomdată de lumea cifrelor și că, în ciuda neîncrederii mele profane, există și un farmec al mașinii de calcul. Îi văd părul negru, împrățiat peste masa de lucru și-mi vin în minte nopțile noastre din fumoarul etajului III al căminului 16 de interminabilele controverse pe teme de Blaga, Huxley, Dostoievski...

— La ce oră îți începi „slujba” Mihaela?

— La 7 sînt zilnic aici. Mă scol la 6, uneori la 5 înainte de a pleca îmi îngrijesc florile... (îi cunosc colecția de cactuși pe care îi iubește la fel de mult ca și pe B. Croce).

— Îți amintești, cînd ne-am despărțit

canță, aveam să constat asta în decursul zilei, cu prilejul altor temerare încercări de a solicita un număr), dar, în ciuda informațiilor mele empirice din Timișoara, nici un student nu slujește muzele aici. Se știe însă, vag, ceva despre un șantier în afara orașului, unde pot fi găsiți studenții de la Construcții și Mecanică. Amin pentru mai tirziu deplasarea și mă îndrept cu toate speranțele spre Comitetul municipal UTC.

Toată lumea e amabilă aici, dar grațuit în ceea ce mă privește, căci persoana competentă să-mi furnizeze informații e reținută momentan de o ședință. Sînt invitată să iau loc și chiar să-mi aprind țigara, favor suprem într-un birou prin excelență de nefumători.

Tovarășul de la B.T.T. cu care am vorbit numără niște pachete de bani, imperturbabil la zgomotele exterioare.

— Nu vă tentează niciodată? mă hazardez...

— Dar pe dvs.?

Rid, surprinsă de promptitudinea replicii.

— Contactul cotidian cu mulți bani ce nu vă aparțin v-a schimbat în vreun mod optica asupra lor?

— Am senzația că lucrez cu acte. Cînd nu sînt ai mei, nu-i simt ca atare.

— V-o împuneți?

— Mi-am impus-o odată, la început. Acum a devenit reflex.

— În modul ăsta, pierdeți noțiunea banului, sau o realizați mai adînc?

— Cred că le înțeleg esența. Nu-i deloc simplu...

Mi se permite chiar să dau un telefon. La Policlinică recunosc vocea doctorului Ioan Iliescu, invitîndu-mă să asist la practica studenților mediciniști. Fac imprudenta să nu întreb pînă la ce oră pot întîrzia. Între timp, se termină ședința și aștept vești despre colegii mei. De necrezut, dar în afara faptului că în oraș există niște studenți care fac practică, nu se știe nimic. Întreb unde pot găsi o evidență și mi se răspunde elocvent printr-o ridicare din umeri.

Din nou labirintice căi...

Din nou labirintice căi, indicații prețioase ale amabililor pietoni lugoieni și,

îmi spuneai că abia aștepti vacanța, să citești ceva ce nu se numește „bibliografie obligatorie” și să te odihnești. Cum se împacă asta cu scularea la 5?

— Nu-mi explic, dar mă simt bine. N-aș putea să întîrzii. După-amiază citelesc, mă plimb...

Vorbînd despre ultimele noastre lecturi, aflu că (ciudată coincidență) bibliotecă orașenească a intrat în revizie pe timp de o lună. Ne întrebăm amîndouă dacă o lună nu-i prea puțin și ne vine ideea să sugerăm pentru la anul toată perioada vacanței, dar nu ne aude nimeni...

Sper să aflu noutăți despre ceilalți colegi, dar în afară de căsătoria „salciei noastre pletoase”, nu se știe nimic. Aș căuta-o pe colega mea Mariana Dohotaru (filo IV), despre care știu sigur că e aici, dar în cartea de telefon nu găsesc nimic și acasă, la ora 12, risc să rămîn în fața unei uși.

Mă grăbesc spre Policlinică, după ce îmi dau întîlnire cu Mihaela după-amiază. Îmi promite să-mi aducă vești.

Se vede însă că nenorocul mă pîndește — la primul colț întîlnesc o cunoștință de la electro care, timp de o jumătate de oră, mă pune la curent cu toate evenimentele locale. Cînd mă apropiu însă de subiectul ce mă interesează și reușesc să-l întreb unde face practică, îmi explică zimbitor că anul V își așteaptă repartiția.

Cînd îmbraci halatul devii alt om

Alerg îngrijorată și la ora 12,15 deschid porțile Policlinicii, întîmpinată fiind zgomotos de cîțiva studenți (îi recunosc; ce aer specific au!) care se îndreaptă spre ieșire. Încerc să-i rețin, sînt amabili, dar mă îndrumă spre cabinetul de chirurgie, unde au mai rămas doi colegi. Și așa îi surprind la masa de consultații pe Ioan Lupulescu (M.G. IV) și pe prietenul meu Dan

Iliescu, prinși amîndoi într-o dispută energetică asupra unui caz de hemoterapie.

— Nu vă grăbiți să mergeți acasă?

— Dacă n-ar fi practica, poate ne-am plictisi. Dacă ai fi medicinistă, ai înțelege cum vine asta — îmi explică I.L. Cînd îți pui halatul, devii alt om. Te dezbraci de micile tale griji și interese, te depersonalizezi parcă...

— Te transformi adică într-un mecanism, îți anulezi esența afectivă?

Proteste pe o singură voce:

— Dimpotrivă! Devii mai om, pentru că trebuie să trăiești, alături de fiecare om care-ți calcă pragul cabinetului, durerea și speranța lui.

— Simți că de la tine se așteaptă totul — intervine Dan — ai conștiința că de tine depinde speranța supremă...

— Numai acum am învățat cu adevărat să vorbesc cu oamenii — simplu, cald, să le dau încredere în ei...

Doctorul Cornel Ciurescu zîmbește. Asta e meritul lui. Îi întreb cum îi pare forma aceasta de colaborare a spitalului cu facultatea.

— Ideală. Practica te întregeste. Mă bucur că băieții privește munca cu seriozitate, cu responsabilitate (îmi dă și nume: Emil Grangure, M.G. IV, Stela Mătășescu, M.G. IV, Monica și Gabriela Hoară, Stomatologie III, Maria Curuț, Ped. III).

— Numai la Dvs. se face practică?

— Nu, studenții sînt repartizați cîte 1-2 pe la toate cabinetele, după opțiuni. Se vine destul de des, facultativ și după masă. Aflu că, dintr-o inițiativă unanimă, toți studenții practicantii au refuzat oferta de a se angaja ca salariați ai policlinicii, consimțînd în schimb să lucreze în condiții similare. Faptul, relatat sec, pare anost, dar profunzimea sale mi-au răsunit mult timp în timpane, conjugat cu zgomotul pașilor, pe o stradă străjuită de castani.

Un afiș stil,, medicină

Mai tirziu, cu Mihaela pe malul Timișului, ne ia prin surprîndere o ploaie zglobie, care într-o clipă ne face una cu pămîntul. Ne refugiem totuși tardiv la restaurantul ștrandului, unde îl reîntîlnim pe unul dintre băieții de la spital. Venise imediat să se bucure de risipa de soare ce curgea ostentativ, peste pietoni.

— Practica nu-ți încurcă prietenia cu ștrandul?

— Crede-mă că, toată ziua pe ștrand, m-aș plictisi. Practica îmi dă nu numai

certitudinea devenirii mele ca specialist, dar și multă încredere în mine.

Seara, ne descoperă cu mîndrie un afiș stil... medicină (conceput totuși de reprezentanți ai arhitecturii), care ne invită la discotecă, la... O.R.L. 20.

Urcăm la bar, o încăpere seducătoare, tapisată toată în roșu, eu nu conțenesc să mă mir de stații, de muzică, de verva disc-jockey-ului ad-hoc (Miki Matei, mecanică IV, care și-a adus aparatura necesară și e mereu în vervă, amănut care-l face adorat). Își sărbătorește ziua de naștere și m-a consolată zimbînd pentru regretul meu de a nu-l fi văzut „la lucru”.

— Poți cunoaște oamenii la fel de bine în „rêlache”, ca și la muncă. Noi toți facem treabă, de asta seara ne simțim atît de bine. E un fel de „Club al studenților practicantii — C.S.P.”. Fiecare povestește cum e „la el”, dansăm, ascultăm muzică, ne simțim ca în complex...

Mă simt și eu minunat și n-aș mai pleca. Întîlnesc o mulțime de cunoștințe.

Dar, aproape de miezul nopții, o stradă cu castani mă duce spre gară. Urc în tren cu regretul că n-am văzut tot, că plec prea repede...

În Timișul lugoian — mă gîndesc eu, parafrazîndu-l pe Al. Balaci — nu se aruncă monezi pentru întoarcere. Dar toate întîmplările zilei mă recheamă. Oamenii îi poți cunoaște...

Trenul se smulge și mă surprind făcînd semne de rămas bun acelor fete și băieți minunați, rămași în acorduri de „Vado via”, care m-au făcut să mă îndrăgostesc de orașul cu castani.

ELENA NICULESCU

și ploaia...

„Un meci se câștigă și pe ploaie”, zicea odată un cronicar, supporter.

„Drumetului îi șade bine cu drumul — chiar și pe ploaie”, ziceam eu, vorbindu-mi în limba basmelor și, înarmată cu toate ustensilele necesare unui reporter onest, îmi puneam opincile de fier cu tălpi de oțel (a se citi haină de ploaie și o umbrelă rezistentă) și porneam, dis-de dimineață, în căutarea de feți-frumoși și consinzene în salopete albastre.

Dar, ca în orice poveste, la granițele împărăției te pîn-dește ispita.

Pe podul Michelangelo, Omul Spin, metamorfozat perfid într-un prieten al meu de la medicină, îmi insinuează irezistibil tentația de a-mi trăda intenția inițială și a-l urma pe drumul ocolit, adică prin Piața Unirii, la „Clinicile Noi”. Eu știu că neînfricării fii ai lui Hypocrates își fac aici ucnicia, dar colegii mei de la filologie mă așteaptă să-mi împărtășesc primele impresii în alte locuri... Soluția nu poate fi decit covorul fermecat!

Așa încit îmi iau zborul cu tramvaiul în direcția Casei Studenților, bat cu nădejde în porțile ei ferecate și, fiindcă nimeni nu-mi deschide, pătrund temerar în împărăția serilor noastre de (veșnică) destindere.

În jur, nimeni. Ploaia șterge malițios ferestrele. La Casa de Cultură, început de săptămână silențios.

Abia mai tirziu, aflu că practica va începe aici după amiază.

Mă îndepărtez în virful picioarelor, să nu-mi arunce cumva mânușa vreun cavaler rătăcitor (eventual rătăcit). Același „covor fermecat” mă transportă cu iuțea gîndului în centru, de unde drumurile iar se despart.

Arunc o privire prin ochianul fermecat în direcția Bibliotecii municipale și nu văd nimic. Magnetofonul ruginește metafizic sub braț, ploaia îmi face în ciudă. Mă întimpină o intransigentă păzitoare a focului sacru și mă somează să mă onrese (nu e zi de împrumutat cărți)

Studenți? Am confundat, sînt dincolo, la Biblioteca Academiei.

În „veșnică, nesfîrșită căutare”, continui neobosită peregrinările, secondata insistent de șuvoaiele ce eurg din cerul spart.

Nu-mi pare rău că oțelul tălpilor mi s-a tocit, de multe țări și mări ce-am colindat: în sfîrșit, descopăr o grupă de studenți în plină acțiune. În timp ce unii șterg praful „de pe cronicile bătrîne”, alții le pre-au și le „restaurează”, iar un al treilea „echipaj” le etichetează și le clasifică.

Îmi place să aud vorbindu-mi-se despre satisfacția de a avea în mînă o carte rară. Aflu că există o anume emoție a gestului, știut de noi prin excelență nepoetic, de a șterge praful. Amprenta sacră a timpului, pe o filă de gînd...

Aici se lucrează — meticolos, atent, gîngaș. Viața noastră și viața cărților.

Mă smulg cu greu din mijlocul lor (nestematele literelor îmi iau ochii), căci mai am cale lungă de bătut. Covorul meu galben, zburător pe șine, mă duce la spitalul „Clinicile Noi”. Împărăția albă a vieții fără de moarte cu miros de eter și a Tinereții fără bătrînețe, cu responsabilitatea implicării în cotidian.

„Domnule doctor, sînteți așteptat...”

Halate albe, coridoare albe, pereți albi.

Ploaia mingie, neobosită, prin ferestre, veghea unei vieți. Se agită siluete. Pași ușori, șoapte. O intervenție. Un medic, citiva studenți practicanți. Lucrează toți, cu aceeași încordare dar minile trădează aceeași dexteritate. Îi diferentiez doar după fețe: medicul are mai multe cute pe frunte. Dă indicații în șoaptă. Mi se spune că se lucrează în schimburi, în program normal. Studenții consideră că practica la spital înseamnă formarea lor ca cetățeni. Că abia acum realizează cu adevărat responsabilitatea implicată de fiecare cuvînt al jurămîntului lui Hypocrates, Hic et nunc, alături de realitatea palpabilă.

Meciul formidabil al vieții se poate câștiga (TREBUIE CÎȘTIGAT, a spus un halat alb) și pe ploaie...

P. ELENA

Sesiunea a trecut, rămînînd în memorie doar ca o amintire a emoțiilor pe care le generează.

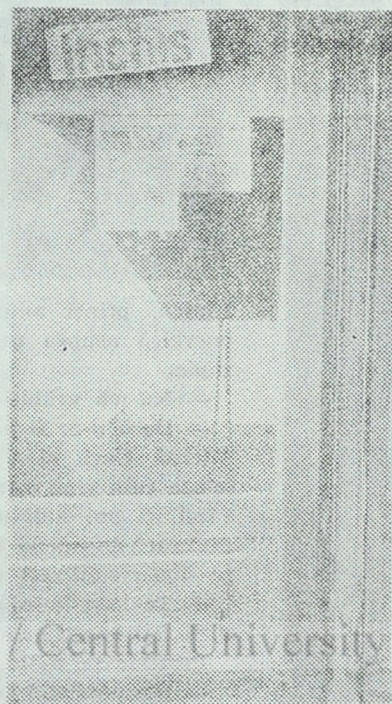
Sîntem în plină perioadă de practică; pe șantier sau în uzină, în laborator sau pe tarlale, cunoștințele teoretice acumulate pe parcursul celor două semestre ale anului universitar, se completează cu aplicații practice și probleme concrete ale producției. Dar și acum, studentul dispune de timp liber. Pornind de la această idee, ne-am propus să urmărim modul în care cluburile studențești existente în centrul universitar Timișoara, oferă posibilitatea de a dispune cit mai plăcut și util de acest timp.

Astfel, într-o sîmbătă (sfîrșit de săptămînă!) ne alăturăm unui grup de studenți doritori să petreacă o seară plăcută la clubul

ne ghidăm după zgomotele unei partide de „table”, spre un colț al clubului ascuns privirilor din exterior.

O fi vorba despre activitate... mă întrebam. Răspunsul l-am găsit repede: doar directorul... juca table.

Institutului politehnic, ael „M. V” devenit nouă atît de familiar.

Se pare însă că: Poenaru Horia, Jurcă Floin și Pețan Tudor (îțiva dintre studenții pe care i-am însoțit) au rămas doar cu imaginea primitorului „M. V” de altădată.

Luminile stînse din club și o placă cu inscripția: ÎNCHIS. i-au determinat să-și îndrepte pași în altă parte...

Mai insistenți decit colegii noștri și amintindu-ne de acel „bate și ți se va deschide”, am întirziat cîteva clipe în fața ușii, care parcă cedind insistențelor noastre... s-a deschis.

Surprinși de aceste contradicții

Dacă tot i-am deranjat partida, l-am rugat pe tovarășul director Faur Cornel să ne vorbească despre activitățile clubului.

Tovarășul se arăta nedumerit de faptul că studenții nu vin la club.

Ne punem întrebarea: Ce a făcut dumnealui pentru a atrage masa de studenți în acțiuni comune la clubul pe care cu „onoare” îl conduce?

În acest caz exemplul personal cu jocul de table nu credem că este suficient. De asemenea nu sînt suficiente cele două, trei seri de discotecă — dans pe săptămînă.

Un club care este mereu închis, mereu cu luminile stînse va deveni cu timpul o amintire și ar fi păcat. Tovarășul director nu a observat, sau s-a făcut că nu observă, absența afișelor care cu-

prind programul, de activități; aceste afișe lipsesc chiar la club, nemaivorbind de faptul că în Complex nu s-au văzut de mult timp.

De altfel nu trebuie să ne mirăm de aceste lucruri dacă ținem cont și de aspectul afișierului existent la club, pe lingă care tovarășul director a trecut de multe ori (chiar și în seara la care ne referim) fără măcar să observe că programul de activități al Casei de cultură al studenților Prusecum și cele cîteva pagini de ziar se țineau doar într-o piuneză.

Regretînd sincer starea lucrurilor de la „M. V” și rămînîndu-ne speranța că se vor lua măsuri pentru înlăturarea ei, am ajuns la Clubul Universității. Litere mari de-o șchioapă aruncate în grabă pe tabla rămasă aici, alcătuiesc următorul mesaj: „SINTEM ÎN CLUB, PRO MUZICA”. O săgeată mare ne indică drumul. Dar la club... nici urmă de PRO MUZICA. De altfel nici nu putea să existe de vreme ce clubul era închis iar înlocuitorul tovarășului director Ștefan Boce-

Doar directorul... juca table

reanu nu era de găsit. În calendarul de activități pentru perioada de vară era trecut pentru seara respectivă un „dialog între studenți și tinerii muncitori”.

Dacă la „M. V” directorul era (cel puțin) prezent, aici a fost uitat un fapt esențial: funcția este remunerată. Ori, remunerarea presupune prezența la serviciu, fără a „pune la socoteală” pasiunea pentru muncă.

Un televizor pus în amfiteatru pe perioada campionatului mondial de fotbal nu poate suplini activitatea de la Clubul Universității.

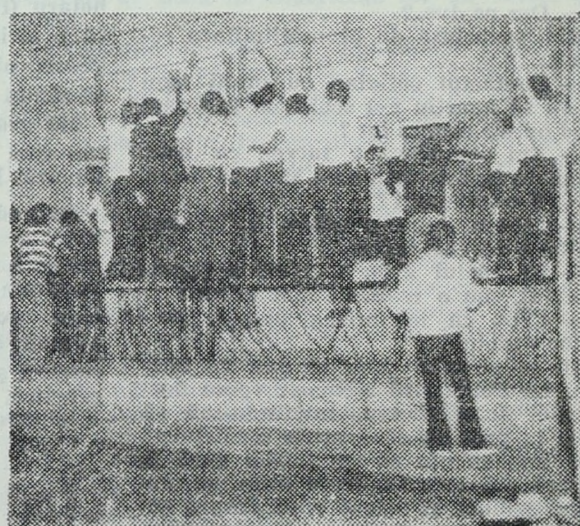
Ne facem datoria față de cei care în seara aceea (poate și-n altele) nu au putut să-și petreacă timpul liber așa cum ar fi dorit, solicitînd Comisiei culturale a CUASC din centrul universitar Timișoara, rezolvarea cit mai rapidă a acestor deficiențe.

REDACȚIA

Mergeți „în patru” la bufetul Universității, dacă țineți neapărat să vă beți concomitent cafeaua. În cazul cînd se depășește cifra fatidică, pentru care bufetiera surprinsă în clișeu nostru are o ciudată slăbiciune, riscați (ca noi) să faceți de două ori coada, ca în final, în pragul izbînzii, să fiți expediați cu o categorică întoarcere a spatelui:

„Pe dvs. v-am servit o dată”!

Era un campionat mondial...

Era un televizor...

Erau mulți, mult prea mulți suporteri, pentru posibilitățile bieteii săli de lectură...

Vor mai fi campionate...

Vor mai fi suporteri...

Dar se pare că nu vor mai fi balustrade!...

al dumnea voas- tră (ss) indescifrabil

Poșta redacției

Miroase a apocalips în versurile pe care le primim „spre publicare”, în ultimul timp, la redacție. O ciudată și neidentificată boală cosmică face ravagii necruțătoare prin universul în destrămare al poezilor noștri, drept care toate cele se întorc cu susul în jos, cuvintele o iau și ele razna și poezia pornește, sârmana, iremediabil, „spre soare-apune”. Zicea Blaga, frumos și trist că „Purtăm fără lacrimi / o boală în strune”, dar cind boala se particularizează la tagma scriitoricească și se numește „a serie versuri / cind nimic nu ai a spune”, consecințele încep să ne îngrijoreze serios, fiindcă, oricât ne-am strădui, nu putem citi fără a ne inspăimînta versuri de genul: „De-ai murit, iubitul meu, / unde ți-e mormintul / să-l scormonesc căutîndu-ți oasele, / să le iau cu mine, / (...) / să ne ridicăm / din racla osemintelor tale / și să ne iubim / în declinul Grădinilor mele / atinse de boala cosmică /” (A. P., Cîntare pentru noaptea nopților); sau: „Cu otravă, iubite / m-ai atins la marginea visului, / m-ai sugrumat în patimă visînd. / Miinile-mi singerează după amintirea ta / și chipu-mi se oprește descompus / de atingerea cenușii din / Grădinile mele...” (idem). Se vede lucru că otrava asta are eficiență rapidă și sigură, căci a infectat cumplit imaginația creatoare a poetei A. P., ceea ce poate constata oricine recitînd versurile de mai sus. Și serios că e motiv de pus cenușa-n cap, chit că n-o vindeca ca elanurile poetice. Nu-i a bine, cum zice de altfel și poeta M. A., în deplină cunoștință de cauză: „Mi-ai semănat în zi de sărbătoare / flori otrăvite în cetate / eu n-am știut și m-am iubit cu ele / (...) / nu-i a bine / nu-i a bine / imi tot cîntă mărăcini”. Așa-i, de, cînd duci gluma prea departe — ajungi de risul mărăcinilor...

Și cum vă spuneam, în acest univers toate umblă atît de anapoda, încît nu se mai miră că: „prin mijlocul satului / trece Femeia / urlă cîinii după morții ei / bărbații s-au arătat tremurîndu-și cuțitele / în mijlocul satului / s-a lăsat Femeia...” (M. A., Femeia). Pitorescul merge pînă acolo, încît în poemul lui M. B., Bărbatul (nu e vorba de o replică la titlul precedent, ci o simplă și amuzantă coincidență), speța masculină e animată de o spectaculoasă întoarcere la stadiul canibalismului neanderthalian (e puțin spus, totuși): „Îți tremură dinții-n prăsele / de

dorul căldurii albe / ce-mbracă osul femcii / puterea-ți aburește / prin țepii răi ai bărbii / (...) și patul îți duhnește a golicione grea / cu miezul tors pe ris de cucuvaie”. În acest stadiu de evoluție, o Rugăciune de dragoste (aparținînd consecventului corespondent M. A., autorul Femeii de mai sus), nu poate suna decît astfel: „crede-mă pasăre / necăzută în păcat / și dores-te-mă / lingă izvoare adînci / nu mă lăsa / să păduresc / în umbra drumarilor”.

Unui poet (P. I.) căruia îi „scirție nisipul în gură” i se întimplă că „Buzele, bătrine rădăcini / se descojesc / între dinții / Puși pe devorantă teamă / Amestecați cu gustul pămîntului roșu, / Impuse de veninul uscăciunii”. (P. I., Chirie camerei albe). Și căutîndu-și probabil buzele printre dinți, dinții în pămîntul roșu iar pe acesta cine știe printre ce nori (vezi dacă ignori total legile constituției anatomice universale?), descoperă că „drumul meu e sticlă pisată. / Prea îngust / Să pot pași sfidător...” (idem). Sfîdător sau nu, cutează totuși să meargă mai departe și constată cu uimire că „e veacul ud / îngrămădit de seva pădurii...” (idem). Din care cauză, unii se mai și amuză, ca M. G. în Curecubeu: „Soarele ride-n hohot gigantic / iar aerul e visător”. Între timp, P. I. se luptă cu stihiiile naturii: „Sugrumatele tulpini cu fructe reci / Au prins rădăcini în brațele mele / Regăsind o albie lichidă / Sevei cu măruntaie roșii sau...” Sau, tot M. G. (Coșmar): „Miezul nopții se luptă cu corbii, / În cimpul stăpînii sint orbii / Și cranii cu goluri abisale. / Nu inteleg nimic”. Nici noi, dar ne ajută poetul M. P.: „S-au scurs murgurii în viorile dimineții / cu umeri putezi de somn...” Acum, controversa asupra apartenenței umerilor e parte delicată. Și nu numai din punct de vedere lingvistic... Dar, cum „logica poeziei e (la unii) absurdul”, iată Răspunsul de a mai fi o dată: „am în mine un spațiu încă nevăzut de alteineva / și nici chiar de mine în întregime...” Mai citeam noi deunăzi în „Amfiteatru”: „Vreau să-mi arăți culoarea pădurilor din tine, / iubita mea ciudată din anotimp ciudat; (Dinu Adam, Săparea fîntînii).

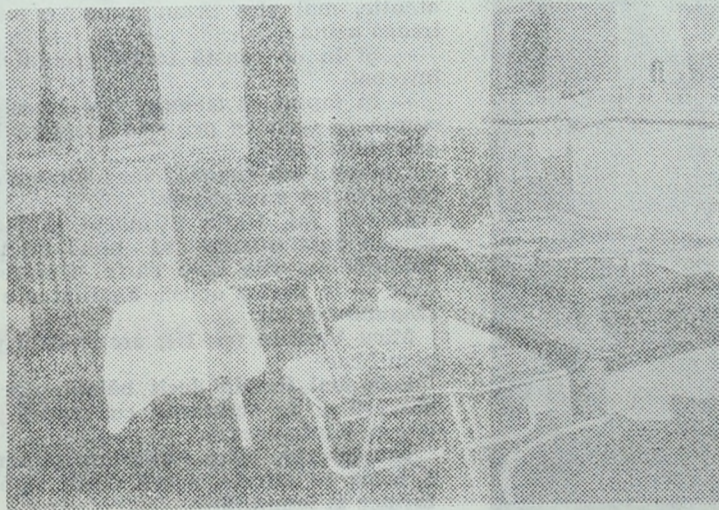
Și explorarea spațiului interior, împădurit sau nu, poate ajunge mult mai departe, ca în cazul biete albine zăpăcite care s-a rătăcit (cu polen cu tot), printre creierii lui O. V. (Obsesie).

De unde și exclamația lui Dante, la care n-ar fi rău să mai reflectăm cu toții, din cînd în cînd: „Lăsați orice speranță, voi, care intrați aici...”

AL DUMNEAVOASTRĂ

A
ș
t
i
e
p
r
î
m

r
ă
s
p
u
n
s

Clișeul de mai sus reprezintă o cameră din căminul 5. Și nu orice cameră. Este camera în care, cu câteva zile înainte de rai-dul nostru, locuise președintele de cămin Tosici Liubenco.

Teancul de ziare și reviste, nedistribuite la timp, pe care l-am găsit într-un raft al dulapului, ne-a făcut să ne dăm seama, imediat, că președintele Tosici Liubenco nu și-a îndeplinit nici măcar sarcina de difuzare a presei. De altfel, starea de lucruri (dezordine și murdărie generală) pe care am constatat-o în fosta cameră a președintelui, domnește pretutindeni în căminul amintit.

Intr-un articol din nr. 1 al revistei noastre semnalăm și unele apucături care nu sînt compatibile cu condiția studentească ale aceluiași Tosici Liubenco. Oare nici pînă la ora actuală nu s-au luat măsurile convenite? Sugerăm comisiei sociale a C.U.A.S.C. din centrul nostru universitar un răspuns concret în privința acestui caz. (M. Ionel).

Radar

Precizare. Facem cunoscut studentei HOFFMAN HEDWIG, locatară a căminului 15 Complex, că regulamentul de funcționare a căminelor prevede și interzicerea convorbirilor particulare efectuate la telefonul de la poartă. (U. Vili).

Nedumerire. Ne bucură faptul că semnalele critice pe care le conținea articolul „Sesiunea... la gazete” din numărul trecut al revistei noastre au fost recepționate de majoritatea comitetelor de cămine.

Excepție face căminul 10 complex, unde studentul LAZAR LUCIAN se pare că a rămas profund impresionat de „Tîrgul de la Milanc”. Astfel se explică de ce la gazeta de perete mai există încă acel articol, cu toate că între timp s-au consumat destule evenimente și au avut loc chiar și alte... tîrguri internaționale. (V. Iliu).

Inițiativă. După o zi de muncă, studenții Facultății de chimie industrială și-au dat întâlnire la o „seară cultural-distractivă”. Invitata serii, formația PRO MUSICA, a contribuit la reușita acțiunii organizată de studenții: Șisu Eugen și Huschi Hedwig (C. Laviniu).

Dezbateri. Oamenii se-nalță spre cer... Și această înălțare înseamnă secole de năzuinți. Emoția ineditului ne-a cuprins și pe șantierul nr. 4 al Trustului de construcții-montaj Timișoara.

Șantierul pulsează de viața noilor clădiri, macaralele și betonierele își știu precis menirea. Cei trei studenți Petru Emil, anul II subing. CCI, Petriță Rodica, anul III ing. CCI și Yvonne Velicu, anul III ing. CCI se pare că nu-și prea înțeleg rostul pe acest șantier: sînt descurajați și manifestă chiar rezerve față de această modalitate de practică.

Întrebată cum valorifică practic cunoștințele teoretice acumulate pe parcursul a trei ani de studii, cum îmbină aceste cunoștințe cu munca de pe șantier, după o tăcere îndelungată, Rodica Petriță se scuza: „știți... această îmbinare nu prea se face și nu e un lucru să înveți să cari cărămizi și găleți cu mortar”.

Nu credem, stimați colegi, că munca voastră este lipsită cu totul de sens, și că acolo, pe șantier, nu aveți nimic de învățat. Din fericire sinteti extrem de puțini cei care gîndiți așa. De aceea, supun spre dezbateri cazul vostru, altora care prin munca lor de zi cu zi vă oferă reale exemple demne de urmat, și în care putem recunoaște fără rezerve portretul generației noastre. (M. Dudescu).

SURPRIZA. Administrația căminului 16/Complex vrînd să-și arate simpatia și admirația pentru fetele din camerele 401-408 a ținut să le facă o surpriză. Dacă surpriza a fost sau nu plăcută judecați și dumneavoastră: la ora 24 li s-a adus la cunoștință că trebuie să elibereze camerele pentru a se zugrăvi. Și fetele le ar eliberat... la miezul nopții...

Este supărător faptul că totuși, a doua zi, zugravul nu și-a făcut apariția. (L. Narcis).

EXCEPȚIE. La Centrala electrică și termică Oradea studenții anului IV secția energetică a Facultății de electrotehnică ne vorbeau cu mîndrie despre realizările lor din perioada de practică. Toți erau interesați de procesele tehnologice, de problemele concrete ale uzinei. Excepție face studentul VAN-CEA GHEORGHE care cu toate insistențele noastre nu a reușit să ne spună nici un cuvînt despre rostul lui în uzina respectivă. (V. Iliu)

FELICITĂRI. Adresăm noii administrații a căminului 1 Complex felicitări pentru modul în care într-un timp scurt, a reușit să schimbe în bine starea de lucruri existentă anterior.

Totodată, ne facem datoria aducînd mulțumiri (din partea locatarilor acestui cămin) pentru ordinea și curățenia care se menține aici, celor cîteva femei de serviciu. (L. Crișan).

OBLIGAȚII. Aducem la cunoștință studentului LUNCAN IOSIF că pe lingă obligațiile celui care face de serviciu la poartă stă și asigurarea curățeniei în fața căminului.

De asemenea, îi amintim că este interzis jocul cu mingea pe spațiile verzi și că fiind de serviciu era datoria lui de a veghea la respectarea acestui paragraf al regulamentului de cămin. (U. Vili)

Radar

„In școli, universități, în institutele de știință și cultură, tinerii obțin succese de seamă, învață, își aduc contribuția la programul vieții spirituale a poporului“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Învățăm studios

Vocație și pasiune

O singură întâlnire cu colegii mei de la Institutul agronomic devine absolut revelantă. Întâlnirea vine să-mi demonstreze autenticitatea universului lor, așa cum l-au gândit și l-au realizat.

Găsesc aici concentrate aspectele unei realități pe care-o explorează și-o exprimă, o proiectează în frumusețe, o gîndesc și-o construiesc ca o operă de artă. Găsesc aici o grandioasă scenă durabilă, în care fiecare își cunoaște exact rolul; și fiecare rol, se dăruie în prezent și se ancorează cu sete în fâuriri ale istoriei. Mituri străvechi și noi, se întîlnesc într-o sinteză de creație unică. Pentru că vechi și nou în același

timp este, verdele crud, galbenul aspru sau pământul blind, atmosfera de sărbătoare pe care ți-o sugerează rodirea, adevărată reprezentatie de gală organizată parcă anume pentru a oferi desfătare. Uluitoare este apoi cutezența prin care totul devine deodată obiect de cercetare.

Cutezanța și sinceritatea, vocația și pasiunea îi caracterizează pe cei peste 650 de studenți pe care i-am întîlnit la Stațiunea didactică-experimentală a Institutului agronomic. Sint studenții anilor I și II agronomie și zootehnie. Înființată în 1967, Stațiunea didactică-experimentală, a devenit unitate de instrucție și demonstrație teoretică și practică, cum ne-o dovedește complexitatea și eficiența terenurilor experimentale, a atelierelor școlă și organizarea cabinetelor cadrelor didactice pe specialități și discipline. Peste 50—60% din volumul muncii realizate aici aparține studenților. Aceasta conferă un titlu de noblețe institutului în contractele pe care le are cu stațiunile de cercetare din țară.

Despre însemnătatea muncii studenților mi-au vorbit cadrele didactice, directorul stațiunii, tov. Zaharia Suciu, dar mai ales ei, studenții.

Am găsit aici, aplicată practic, triada învățămînt-cercetare-producție.

Pe cîmpurile verzi unde bacovianul „plouă,

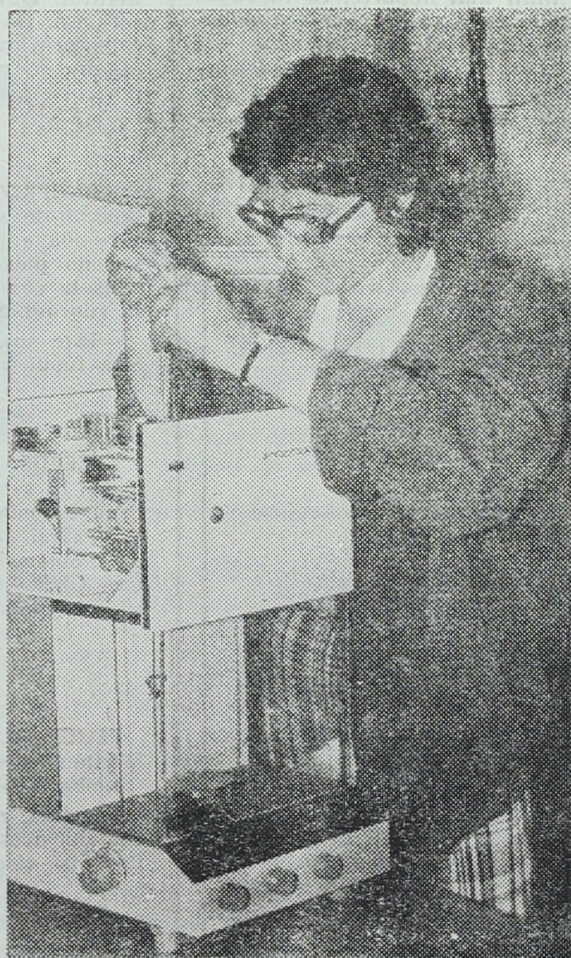
plouă, plouă“ a devenit „dureroasele ploii care ne persecută“ viața plantelor se ordonează după viața oamenilor.

În laboratoare se gîndește existența plantelor din anul următor cu sentimentul unui ritual al creației. În cîmpuri și solarii, un alt stadiu al muncii lor și astfel cercul devine complet.

Ce și cum muncesc studenții

Pe studenții anului I ai Facultății de chimie, secția TSA, care își desfășoară practica de vară la Întreprinderea „Azur“ din Timișoara, deși au trecut peste emoțiile a două sesiuni de examene, i-am găsit consecvenți și cu toată puterea de concentrare, în fața aparatelor de măsură și a principiilor lor de funcționare. Examinau minuțios fiecare schiță și fiecare piesă, iar acolo unde întîmpinau greutăți, apelau din nou la cărțile de specialitate sau la îndrumările competente ale tov. asist. ing. Deaky. Pentru ei, documentarea este încă baza pașilor înainte.

Studenta Manea Elena, aflîndu-se în fața proiectului unui contor volumetric, îl cunoaște se pare, în toate amănunțele și încearcă deja să-i prevadă posibilitățile de defectare.

Desigur, e vorba de un secret care oferă o garanție: aceea a bunei calități a aparatului, a perfecțiunii lui funcționale. În strînsă legătură cu aceste preocupări stau impresiile colegii noastre Elena Manea în privința colectivului de muncă din întreprindere. Cuvintele ei cuprind imaginea „oamenilor care sint ca o familie în timpul celor opt ore de lucru“ și exprimă „multumirea de a lucra cu acești oameni“.

Evident, cu astfel de gînduri, cele trei ore de muncă patriotică pe care colectivul de studenți urmează să le facă după programul acestei zile de practică nu vor fi obositoare. Mină lingă mină, ei vor închina stăruința lor aceluiași ideal: de a dovedi și ce și cum muncesc studenții.

Nimeni n-are dreptul să se joace cu cifrele

Între zgomotul unei zile și liniștea unei nopți, timpul oferă totul și oamenii au învățat să-l folosească.

Între anii tineri și ideal, munca oferă totul... Mișcarea, agitația, există, firește, peste tot în lume, dar, cînd pătrunzi pe ușa unui birou și nimeni nu te observă, înseamnă că ai pătruns acolo unde creierul se mișcă.

La Uzina Tehnometal, iau legătura cu unul dintre studenții Facultății de studii economice, secția contabilitate, rîpindu-i privirea de pe table și cifre. După primele demersuri, studentul Hui Ioan, an IV mărturisește:

— E o zi de practică în care ni se cere multă atenție, mai ales acum după ce am văzut întreaga uzină.

— Și în ce constă totuși greutatea? — I-am întrebat.

— În faptul că trebuie să pătrundem întreaga esență în ceea ce privește „controlul, expertiza, inventarierea“.

Zimbetul lui spunea clar: nimeni n-are dreptul să se joace cu cifrele.

Colegii lui, Hertz Elisabeta și Stoian Achim păreau gata oricînd să pună pe talerele unei balanțe bunurile de-o parte și simbolul lor, cifrele — în partea opusă. Egalitatea e într-adevăr răspunderea lor.

Micu Vasilica (an III) are în față probleme de planificare.

Este mai timidă decît băieții, dar asta nu se observă și în siguranța cu care-și notează datele ce o interesează.

Intr-adevăr, între timiditate și seriozitatea de a lucra cu cifrele, aceea dintîi rămîne doar ca farmec al feminității.

Ceea ce va ieși din mîinile tale...

La poarta IMT-ului încercăm să convingem oamenii că sintem reporteri în sensul bun al cuvîntului și că vrem să căutăm studenții care fac practică aici. În cele din urmă, îi găsim pe colegii noștri de la Facultatea de mecanică, anul I, care, deși la începuturile studenției, se află într-un permanent dialog cu mașina și metalul.

Primul interlocutor este Boeru Ioan, care înainte de a fi student, a lucrat ca muncitor într-o unitate industrială. Poate că și din această cauză ne spune: „Sintem convinși că am putea realiza mai mult“. Mircea Crețu și Marcu Voșin, sint mai răbdători și așteaptă ca lucrurile să se desfășoare în ordine firească.

Specialiștii uzinei, ing. Mircea Popa și ing. Titușcu Titușcu, sau delegații facultății, asistent

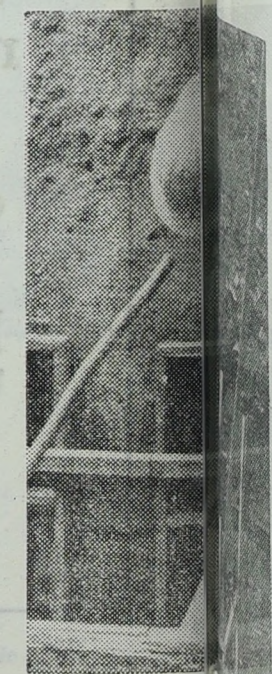
ing. Ioan Nicășu afirmă că e vorba de o treptată industrial și că...
pede“.

Și totuși, au...
colegii noștri...
pentru ca Mate...
poată spune la...
să fii util, să...
tale, se alătură...
șină, un pod rulu...

Chiar

Șantier. Molo...
ușoară nostalgici...
și lut...
din lenn

Se înalță bloc...
construcții mon...
Eduard, anul I...
form recomand...
Învățămîntului...
fost grea, ne sp...
început. Dar șir...
țină și să moti...
mijlocul șantier...
cit și în ciuda...
voința și buna...
zează în fapte...
tegrează compl...
lui, înseamnă a...
de pe alte șant...
nu se descuraje...
rut citeva băta...
mele patru zile...
mie. Odată or...
aceste zile.“

muncim

adepsește!

„Trebuie să angajăm plener tineretul în activitatea productivă, să-l ajutăm să se pregătească în raport cu nevoile societății noastre“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Trei litere purtate cu mândrie...

Oraș cu străzi drepte și oameni harnici, Aradul își trăiește forfota dimineților în glas de sirenă și-n cîntecul tramvaielor pline. Uzina de vagoane, atrage ca un uriaș magnet coloane nesfîrșite de muncitori în salopete albastre. Ici colo, pe cite o salopetă ne rețin atenția trei litere albe, scrise cu grijă și purtate cu mîndrie „I.P.T.“. Sînt colegii noștri de la Facultatea de mecanică, prinși și ei în șuvoiul celor ce construiesc vagoane.

Stelian Filip, Georgescu Cristina, Schumacher Werner, sînt numai cîțiva din cei care ne declară că „meseria pe care o vor practica la terminarea facultății nu se datorează unei întâmplări, ci însăși vocației“. Pe Dan Ciubotaru îl smulgem cu greu din contelearea unui vagon nou, gata să iasă pe porțile uzinei. „De cite ori pleacă din fabrică o garnitură nouă, ne spune el, uităm că peste cîțiva ani o să muncim în altă parte și ne bucurăm de realizările pe care le trăim acum“.

Trăpcea, fiecare minusculă operație se efectuează impecabil.

— La început ne mișcam stingaci, cu un fel de sîială în fața incredibilelor date ale editărilor...

— Mi-era teamă să ating paginile desprinse îngălbenite...

— Nu știam să umblu cu fișele de inventariere, la fiecare cuvînt mi-era teamă de o inconstiență găfă...

— Ne-am însușit foarte repede metodologia. E drept că ni s-a explicat în detaliu totul; în prima zi era afișată nesigurantă...

— Văd că faceți totul cu dexteritate de specialist.

— Și ne mîndrim cu asta. O simțim ca pe o „a doua profesie“.

— Aș putea vorbi ceasuri întregi despre ceea ce facem noi aici. Dar fiecare simte, satisfacțiile...

— Luna aceasta de practică a scos din noi niște bibliofili perfecți...

— Cred că oricărui student filolog îi e necesară o asemenea perioadă de familiarizare cu biblioteca. De la utilitate la necesitate, mereu aproape de suflet, cartea...

Matinale chemări de sirenă

Dimineața, spre Electromotor, pașii se pierd în mulțimea altor sute de pași, într-o mișcare fascinantă de fluviu viu, devenită peisaj cotidian în orașul care nu e numai al parcurilor, ci și al chemărilor matinale de sirenă. Încerc să identific printre salopete siluetele celor o mie de tineri elevi și studenți bucureșteni, gălețeni, petroșăneni, îl caut mai ales pe cei 110 timișoreni care fac practica aici. Abia la clădirea ce adăpostește corpul administrativ, reușesc să-i recunosc pe cîțiva dintre studenții anilor I subingineri și III ingineri ai Facultății de electrotehnică. Gheorghe Mila și Andrei Braun îmi vorbesc despre problemele integrării în viața uzinei:

— Sîntem bucuroși să lucrăm într-o uzină de asemenea proporții, ca Electromotorul, unde în fiecare zi avem ceva nou de învățat. Ne e de un real folos contactul nemijlocit cu producția.

— Este singura modalitate de a ne forma spiritul practic organizatoric, inerent unui bun specialist.

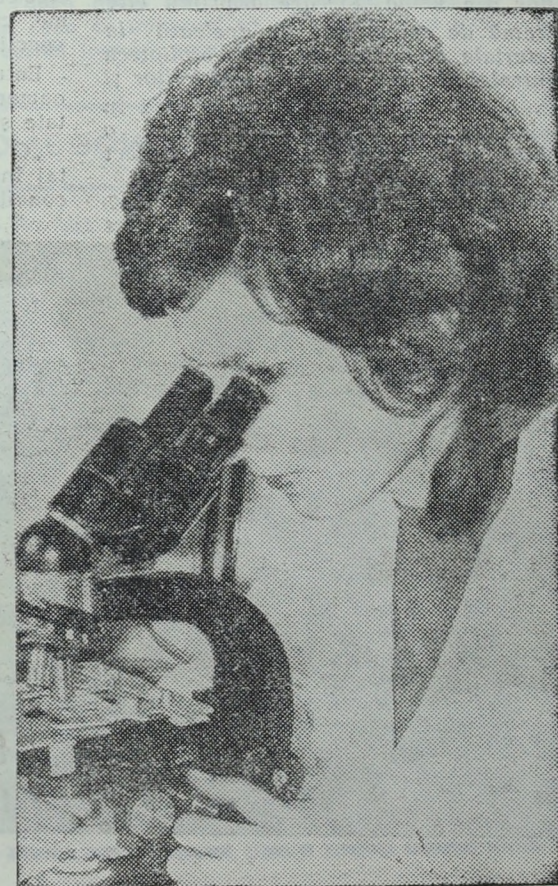
— Familiarizarea cu producția ne-a fost mult facilitată prin prezența aici, în mijlocul nostru, a delegaților facultății: tov. con. ing. Ioan Sora, seții de lucrări, inginerii Vintilă Chioreanu și Traian Nămoloiu.

Prețutendenți în uzină, la toate standurile, întîlnim studenții lucrînd efectiv alături de muncitori.

Pe studenții Gh. Haiducescu, Irina Rusu, Tudor Dulgheru și Valentin Călinescu îi găsim la Laboratorul de metrologie, lucrînd la reparația și întreținerea aparatelor electrice și de măsură. Restul studenților anului III, integrați în echipe de muncitori, colaborează la controlul final al motoarelor asincrone, operație ce se efectuează pe traseul fluxului de fabricație sau la Laboratorul de mașini electrice. Doisprezece dintre ei sînt antrenati în problema determinării bilanțului electroenergetic al întreprinderii. Daniela Balog și Nicolae Marcu ne spun:

— O realizare care ne aparține în egală măsură nouă, ca și comitetului UTC al uzinei, este colaborarea strînsă între cele două organizații. Sîntem tineri și fluxul muncii ne apropie, în etanul de a ne împărtăși proiecte și satisfacții.

paaini realizate de :
IONEL MATALE, GABRIELA STEFANIU,
MARIA GITTA și MARIA FIROIU

Diagnosticul stabilit de noi

La Spitalul județean, în săli strălucitor de albe, minile medicilor nu obosesc niciodată. Peste fața crispată de durere se apleacă, atentă, fața crispată de încordare, în ochii întunecați de desnădejde privese luminoși, ochii dătători de încredere. Viața renaște aici cu fiecare clipă în eforturile oamenilor și aparatelor, albul se luminează orbitor, lumina năvălește prin ferestre și prin oameni, mai palpabil decît oriunde...

Într-un spital, identitățile se estompează. Există doar oameni care suferă și oameni care alină suferințe. Descoperim sub uniformele halatelor albe cîteva distincte identități: Silvia Teodorescu, Monica Jorovan, Adriana Duvlea, Delia Presărariu — inimoși studenți din anul III medicină, îndrumați de asist. dr. Lia Comșulea în cadrul activității practice de la serviciul cardiologie (cabinetul profesorului dr. Șt. Gavrilăscu).

Practica din acest an reprezintă pentru noi un aspect inedit. În primii trei ani de practică se efectuează doar studii preclinice.

Cu atît mai evidentă este utilitatea ei. Practica înseamnă din punct de vedere strict profesional, a descoperi un al treilea „caz“, venit să le completeze pe presupusele două, comunicate la curs.

Ca să nu mai vorbim de aspectele metodologice ale profesiei...

Diagnosticul stabilit de noi este întotdeauna confundat cu cel al medicului. Deci, nici o incertitudine în privința probității profesionale.

În modul acesta, în timp minim se reduce pînă la anulare posibilitatea erorii.

Cazurile mai interesante se dezbate colectiv și nu de puține ori s-a ajuns la concluzii dintre cele mai interesante...

Intervin în discuție studenții repartizați la secția de chirurgie, sub îndrumarea profesorului dr. Pius Brînzeu, Chița Teodor, Cornelia Deac, Elena Doica.

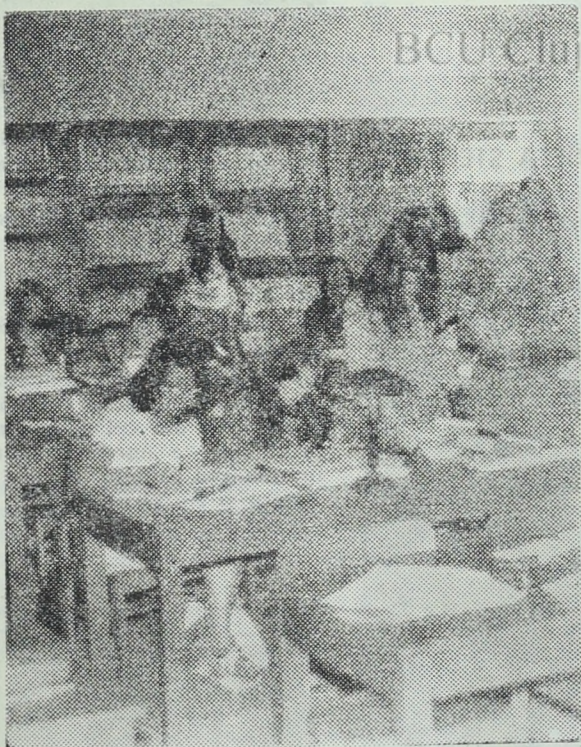
La chirurgie, lucrurile devin mai interesante pe măsură ce se complică.

Nimeni n-are dreptul să se hazardeze în inițiative personale, înainte de a se consulta cu colegii și medicul îndrumător...

Lucrăm mult cu teste și finalizăm cu concluzii. Altfel zis, teorie și practică...

Ne ajută mult aparatul spitalului, despre care abia acum am aflat că e de concepție proprie.

Într-un tîrziu părăsim spitalul cuprinși de un sentiment de nețărmurită încredere față de acești oameni, care trăiesc prin cei pe care îi fac să trăiască.

Colegii mei filologii

În nostalgia bibliotecilor, colegii mei, filologii, „șterg praful de pe cronică bătrîne“, acum, cînd sesiunea s-a sfîrșit, cînd examenele au rămas amintiri.

Aceiași iubitori ai logosului se apleacă cu mîgălă și cu înțelegere peste mormane de cărți vechi, identificîndu-le valoarea, mijlocitori între cei ce le-au citit și alții care vor mai zăbovi asupra lor.

Mă fascinează solemnitatea și, deopotrivă, eternitatea sacră a unui „nume adunat pe-o carte“. Lucînd, cu răbdare și încredere, nestrămătăli prieteni ai cărților le cîntăresc încă o dată înțelepciunea, iar ele își așteaptă cumînți soarta.

Îmi vorbiseră colegele mele Iovanca Pantic și Dorina Adam despre semnificațiile unei zile, în preajma suflului unic al cărților innobilate de ani. Le-am căutat și le-am găsit într-o dimineață care anunța o zi bună, în mijlocul unui grup insuflăit, constituit în exclusivitate din filologi.

Ca pe o bandă rulantă, cărțile se supun docile „schimbării la față“, adică restaurării posibile în limitele păstrării autenticității, identificării, clasării, îndosarierii.

Sub ochii intransigenți ai profesorului dr. Th.

Lucian Bagiu, afirmă că o lucrare treptată în timpul fluxului industrial și că va trece re-

Și totuși, zile în care colegii muncitori din atmosfera uzinei, pentru că Bădescu să poată spune că „e minunat să fi uitat și din minile macarara, o ma-

Chiar...

Mai simțim o suțe din lemn

Trustului de studentul Grof angajat, con- Educației și de practică a grea ca orice le vin să sus- tinerii. Fiind în lui nemijlo- core de muncă, ci se concreti- tra în care in- o timpului anu- ce“. Studenților le dorește „să palmă au apă- a călcat în pri- a întâmplat și mele patre- ere aminte de

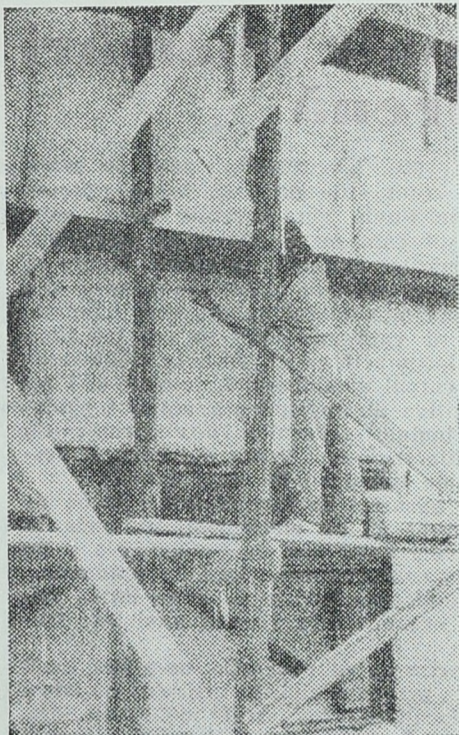
aceste zile.

practică

...la Oradea

— Alo? Centrala termo-electrică?
— Da... ce doriți?
— Căutăm o grupă de studenți din Timișoara. Am vrea să știm dacă la această oră mai sînt în uzină?

— ... Nu știu... am văzut cîțiva băieți în salopete avînd ceva scris pe spate...

— I.P.T.? (Am sugerat).
— Da... da... parcă...
— Vă mulțumim! Ei sînt... sînt... Sînt studenții anului IV ai Facultății de electrotehnică, secția energetică, care fac practica de vară la Centrala termică și electrică Oradea.

Despre cei treizeci de studenți ne-au vorbit în cuvinte frumoase tovarășul ROMUL MUNTEANU inginerul-șef al uzinei, inginerul LIVIU STRENG nu demult absolvent al aceleiași facultăți.

Fînd în anul IV, colegii noștri înțeleg foarte bine rolul practicii în desăvîrșirea pregătirii profesionale, sînt conștienți de faptul că fiecare zi petrecută în uzină, în mijlocul muncitorilor și tehnicienilor, este echivalentă cu zeci de ore de studiu individual.

În laboratoarele PRAM, ATT și ELECTRO studenții încearcă să smulgă ultimele taine ale mașinilor și instalațiilor din uzină. Fiecare a primit cîte o temă de cercetare. Se apelează la materiale documentare din biblioteca centralei. Se cere ajutorul inginerilor și tehnicienilor cu o reche experiență în producție. Un proiect, un aparat, o schiță, sînt întotdeauna un subiect de discuție.

În mijlocul studenților, prof. dr. ing.

IULIU HEINRICH, de la catedra de energetică, dădea explicații suplimentare la unele probleme mai dificile.

Studentul Nicolae Coliban ne-a vorbit despre modul de desfășurare a practicii: „rezultatele zilnice le consemnăm în caiete de practică care sînt verificate de către tovarășa Cornelia Ivașcu, șef de lucrări la aceeași catedră”.

De la studenții Francisc Gál, Raicov Dragoslav, Ioan Tîrnoveanu, aflăm că în afara orelor de practică petrecute în centrală, legătura cu muncitorii, tehnicienii și inginerii de aici este menținută prin unele activități comune.

Se remarcă în acest sens excursiile organizate la hidrocentrala ASTILEU — Bihor și meciurile de fotbal între studenți și echipa centralei.

În acest mod organizată, practica studenților energeticieni va rămîne o amintire plăcută atît pentru ei cit și pentru cei care i-au îndrumat: muncitorii, tehnicienii și inginerii Centralei termice și electrice Oradea. La terminarea facultății, mulți dintre cei treizeci de studenți care au făcut practică aici nu vor ezita să opteze pentru o repartizie acolo unde în această vară s-au simțit pentru prima dată ingineri.

LIVIU CRIȘAN

...la Reșița

Tînăra Alma-Mater comunică cu tradiția bătrînei cetăți a focului veșnic. Ne-a călăuzit această comunicare dădătoare de speranță și bucurie. Aici la uzina de mașini Reșița, studenții își

gîndesc rolul lucid și responsabil, cu maturitatea unei responsabilități asumate în ora de liniște și neliniște, ori de cîte ori sînt confrunțați cu întrebări multe și diverse, cînd încearcă să anticipe cu luciditate oralism soluțiile optime, cu gîndul că opțiunile lor au perspectiva afirmărilor.

Entuziaști, zăbovim mult printre acești oameni care ne-au cucerit prin simplitate și prin vocația comunicării.

„O zi de muncă aici la secția de montaj înseamnă a avea permanent în față condițiile unui plan ce se cere reali-

zat și depășit”, imi spune studenta Magdalena Preda.

Am venit aici și toți au avut încredere în noi, în promptitudinea și seriozitatea noastră, dovedită chiar și în acest timp limitat al practicii de vară” încerca să mă convingă Iuliu Marcel.

Șeful secției ing. Ioan Vasiliu insistă să înțeleg rezultatele obținute de studenți

și perseverența lor în comunicarea cu oamenii uzinei. Iutrevăd în acest început contururile noului lor rol și chemarea irezistibilă pentru a descifra noi înțelesuri.

GABRIELA ȘTEFANIU

...și la cabană

Timp de aproape trei săptămîni, complexul turistic de la Văliug-Crivaia, a cunoscut o agitație care, departe de a face notă discordantă cu calmul proverbial al peisajului montan, a adus un

plus de spontaneitate originală. Sobru și aproape neospitalier, muntele i-a primit pe colegii noștri de la Facultatea de construcții cu cîteva adverse de ploaie, capabile să sperie pe orice turist, nu însă și pe cei paisprezece temerari veniți aici să răsloarne primii metri cubi de pămînt pe șantierul cabanei centrului universitar.

Pavel Becia, Ion Georgescu, Francisc Imre, Ernst Schuller, Oclavian Filip sînt doar cîteva din cei care construiesc viitorul loc de agrement studențesc sub îndrumarea atentă a tov. ing. Petru Boieru și Aurel Ihașiu.

M. IONEL

În perioada 26 august — 13 septembrie în centrul nostru universitar se va forma o brigadă patriotică pentru șantierul Cabanei studențești de la Crivaia-Văliug.

Studenții acestei brigăzi vor avea posibilitatea să lucreze în una din meserii: zidari, dulgheri, timplari sau betoniști. Cazarea și masa se va face în condiții de cabană.

Cei care doresc să participe sînt rugați să se prezinte la sediul C.U.A.S.C. din clădirea Universității camera 325 pînă la data de 1 august.

Biletele de călătorie vor fi decontate.

Informații suplimentare se obțin zilnic între orele 8—15 la telefon: 1 41 18.

glasuri din coloana celor 30 de ani

1. PRIN CEEA CE A INSEMNAT PENTRU DUMNEAVOASTRĂ, CUM AȚI DEFINIT, LA VREMEA EI, STUDENȚIA ?
2. CE V-A ADUS EA ?
3. ȘI, PENTRU CĂ, O ȘTIE ORICINE, EXISTA DORINȚA DE RETRĂIRE A ACESTUI RĂSTIMP NUMIT STUDENȚIE, DUMNEAVOASTRĂ, PENTRU CE ANUME AȚI FACE-O ?
4. CE AVEȚI SĂ NE SPUNEȚI NOUĂ STUDENȚILOR ?

IOAN ANASTASIU – funcționar

1. – Studenția a fost răstimpul în care am muncit și am căutat.
2. – Am terminat facultatea în anul 1944. Așa încît, cel mai de preț dar pe care mi l-ar fi putut aduce a fost PACEA.
3. – Ca să refac ceea ce am făcut și pînă acum.
4. – Să aveți cămășile sufletelor mai pline ca oricînd.

MAGDALENA IONAS – inginer chimist

1. – La anii aceia eram străină de clătinare iar crezul meu era indemn nuanțat la nesfirșit. Să devin om adevărat.
2. – Caracterul specific al anului în care absolveam facultatea ar putea fi măsurat în promptitudinea cu care fiecare dintre noi, cei care păresem amfiteatrele aveam să cinstim prin fapte mobilizațiile hotărîri ale partidului.
3. – Pentru tinerețea fără bătrînețe a ei.
4. – Vă vedeți viitorul vostru împletit cu timpul dinainte și de acum al patriei.

GHEORGHE BOBESCU – inginer agronom

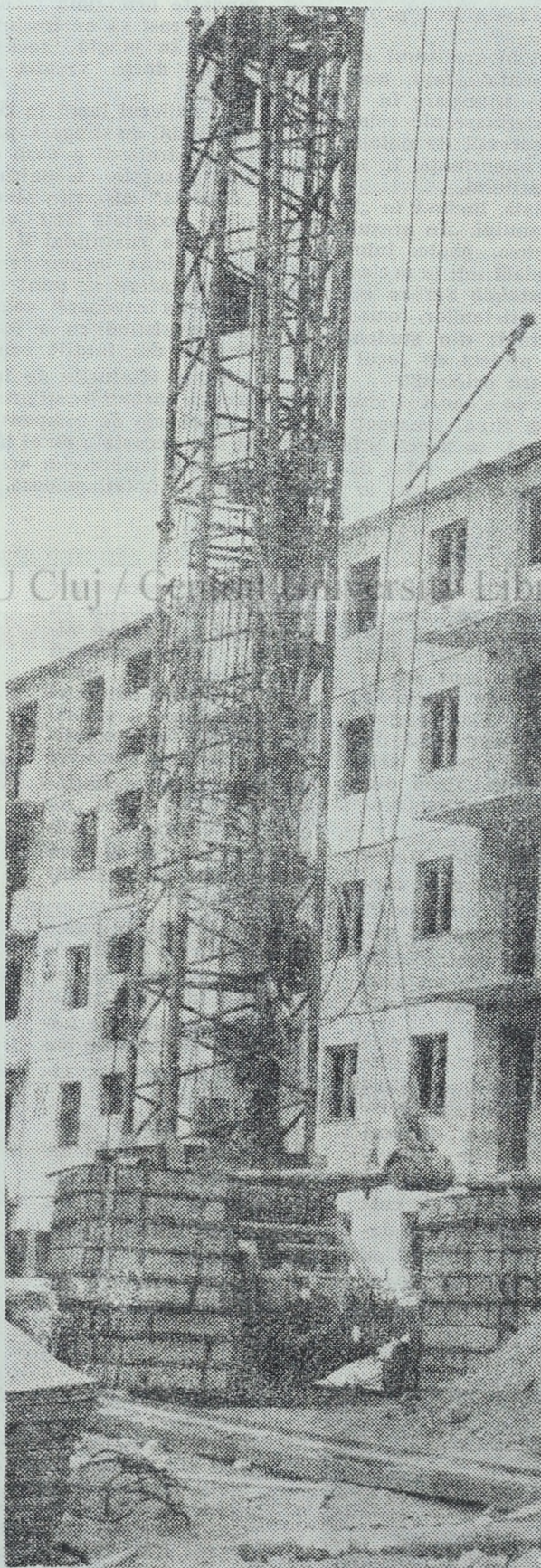
1. – La anii aceia verbul a trăi putea fi conjugat la toate timpurile cu egală convingere.
2. – Pentru un absolvent al facultății de agronomie, anul 1949 coincide în mod fericit cu începutul istoriei satului socialist.
3. – Pentru a face ceea ce aș fi putut și nu am făcut.
4. – Să vă adunați cu sinceritate însemnele generației voastre, calmul și liniștea care v-au fost date.

IOAN DRAGHICI – arhitect

1. – Atunci, la vîrsta aceea, la anii aceia, timpul parcă ne-ar fi așteptat. Acum, însă...
3. – Ca să mai scad cîțiva ani care, vreau nu vreau, se adaugă la ceilalți.
4. – Învățați să vă visați cu luciditate destinul, închipuindu-vă visele pe măsura drumului care dă solemnitate trecerii voastre prin timpul prezent.

DINU IACOB – ziarist

1. – În timpul studenției ni s-a oferit generoasa făgăduință a afirmării maxime a capacităților noastre. Iată sensul pe care îl cuprinde definiția studenției.
2. – Eu ca absolvent al facultății în anul 1970, mă consider ca făcînd parte dintr-o generație a orizonturilor atinse și de aceea cred în fiecare vis al meu.
3. – Pentru a-mi fi îngăduit să mai caut, dar mai ales să încerc alte căi.
4. – Sinteți studenți. Fiți așadar, studioși...

ION OCOLISAN – medic

1. – La vremea aceea, prin preocuparea de a atinge cote tot mai înalte, îmi exprimam un gînd intim, stăruitor, acela al nemărginitei recunoștințe, față de partid, stegarul izbinzilor noastre.
3. – De ce ? Pentru a mă simți în stare să-mi făuresc, mie insumi, încă un... cer de speranțe...
4. – În cîmpul de activitate practic nelimitat în care vă aflați, prin faptele voastre să desăvîrșiți arcul de triumf al socialismului și comunismului.

MIRCEA SAUCAN – muzician

1. – A fost timpul în care am început să înțeleg că-mi... încep viitorul.
2. – Anul absolvirii facultății a fost acela al Conferinței Naționale a partidului din iulie 1972. Și, desigur, că perspectiva viitorului pe care istoricele hotărîri luate atunci, o deschideau avea să-mi structureze, pe măsura lor, propria împlinire, ca om.
3. – Pentru neastîmpărul simțit atunci ca precompănitor.
4. – Înțelegeți că zilele acestui August nu sînt decît un corolar a ceea ce se cheamă patos revoluționar.

IONA DIACONESCU – medic

1. Studenția a fost perioada din viața mea în care începeam să cred în pașii mei și în cei care aveau să urmeze.
2. – Cînd am absolvit facultatea scrumul războiului mai fumega. Dar prin glasul partidului am înțeles că viitorul va fi asemenea prezentului pe care plini de demnitate îl trăim.
3. – Ca să mă simt înălțată de contemplarea propriei tinereți.
4. – Să nu uitați că oricît entuziasm veți pune în realizările voastre, acesta va constitui o mărturie, un însemn al generației pe care o reprezentați.

ZOLTAN VIRAGOS – contabil

1. – Studenția am simțit-o ca pe primii pași pe un drum pe care îl anticipasem, ca pe un indemn al sufletului cugetării spre împlinirea propriului meu destin.
2. – Studenția mi-a adus bucuria gravă a maturizării.
3. – Pentru forța ei de dezlănțuire.
4. – Faceți astfel încît, elanul vostru, dăruirea pusă în ceea ce înfăptuiți să se constituie în mărturia reușitei formării voastre.

NICOLAE GOMBOSIU – inginer zootehnist

1. – Au fost anii în care m-am format subordonîndu-mi întreaga capacitate satisfacerii unei singure dorințe – autodepășirea.
2. – Studenția mi-a adus conștiința unor răspunderi care nu trebuiau să cunoască limite de vîrstă ci doar de întindere. Vreau să spun că răstimpul petrecut în facultate a reușit să mă maturizeze și să facă din mine ceea ce părinții și dascălii m-au învățat să-mi doresc – om adevărat.
3. – De ce ? De dragul... sesiunilor.

NICOLAE DAMIAN – inginer mecanic

1. – Studenția ? Un timp scurs pe fondul datoriei de student. Și, mult mai mult. A datoriei față de patrie, tradusă prin puterea tinereții noastre în realitate.
3. – Ca să mai simt odată bucuria visului lucid.
4. – Fiți hotărîți în a duce mai departe, cu cîinste, înfăptuirile de pînă acum, astfel încît să vă aduceți și voi aportul la îndeplinirea clarvăzătoarei politici a partidului.

D. Matală:

Cele patru puncte cardinale

Editura Albatros

Romanul lui D. Matală, *Cele patru puncte cardinale*, este una dintre acele cărți deschise, a căror încărcătură de semnificații nu se epuizează odată cu ultima filă. De aici impresia de „scriitoare” sui-generis, incitând la dialog, ridicând în fața cititorului, pe o întin-

dere de doar 160 pagini, câteva probleme de strictă actualitate ale intelectualului contemporan. Pentru iubitorii de clasificări, se poate afirma cu egală îndreptățire ipoteza unui „roman al comunicării”, unui „roman al căutării”, unui „roman al multiplei identități”, unui „roman al nostalgiei” etc., fiecare dintre afirmații putând fi susținută prin argumente solide.

Foarte complex ca problematică și introspecție psihologică, romanul atinge laturi extrem de diverse, de la problema șocului pe care îl dezlănțuie curmarea bruscă a studenției la posibilitățile general-umane de manifestare, la drama comunicării și a căutării. Am folosit termenul „introspecție” pentru că opinia noastră este, și însăși lectura o demonstrează, că este vorba aici despre un „ego” multiplu, ilustrat în detaliu prin patru personaje, diferite și compensatorii până la inerență, despre o identitate frământată de căutări și incertitudini, cu rădăcini dinspre toate „cele patru puncte cardinale”.

Departat de autobiografismul docil, nota „eului” iminent, de fapt, unei compoziții literare, transpare în lungile monologuri interioare ale celor patru prieteni, în observații de detaliu, aparent lipsite de importanță, în anticlaxofilia afișată a stilului.

Alegoria inițială, inclusă în „Prolog”, este cheia romanului. „În orașul acesta prea mare sintem, poate, întotdeauna patru, dar niciodată toți în același timp”, constată cu nostalgie Serban cel devotat cu gingășie prietenilor, romanticul și idealistul incurabil din studenție, autorul tipicului proiect de „ocol al pământului în patru prieteni”.

Dar, dincoace de e’anuri și vise, acești bărbați în toată firea, proaspeți absolvenți de facultate, se mișcă prin lume stingaci ca niște copii, total lipsiți de doza suficientă de cinism care ar fi con-

solidat centrul de echilibru în ciocnirile cu micile sau marile ostilități inconjuroare.

O ciudat de firească filosofie a tăcerii îl uimește pe acești oameni, a căror comunicare se vrea dincolo de cuvinte, printr-un fel de flux te’epatic facilitat de cunoașterea reciprocă ce fapt, pactul, acceptat de toți cu puțină lașitate, e o modalitate (nu cea mai fericită!) de a evita penibile confesiuni, dificile explicații. Asta o simt toți, și în situații — limită se trădează (cînd, după accident, Octavian este imobilizat la pat, pactul tăcerii se destramă brusc, prietenii năvălesc în spital, mesageri ai lumii exterioare, plini de vești). Tăcerea e sabie cu două tăisuri: creează între cei patru atmosfera de firească apropiere, îl izolează în sanctuarul prieteniei lor, dar îi face inapți pentru relațiile cotidiene cu lumea. „Ocolul pământului în patru prieteni” e imposibil, pentru că meru se naște un contract, pentru că ne pîndește primejdia facilului, pentru că „n-are rost să ne irosim forțele pentru a tăia în junglă zeci de poteci”, neștiind dacă vreuna ne va fi odată utilă.

În mijlocul lumii în care se mișcă inacceptabil de stingaci, patru prieteni vor să construiască o oază de puritate. Dar răul pornește cînauntru — chiar și în „citadela” mișcărilor sint stingace (stingăcie acceptată tacit „oificial”), ispita interzisă a cuvîntului îl paște pe fiecare din umbră: incompetenți încă pentru marea tăcere, se mint (reflexiv și reciproc) cu candoare, conștienți că o fac dar persistînd cu o foarte bine intenționată, dar inutilă consecvență.

Toate eforturile de independență ale acestor bărbați legați printr-o inexprimabilă nevoie de compensație, sint inutile și sint acceptate de ei tainic ca absurde, în ciuda temerelor acte de bravadă cu care se autoflagelează.

Și totuși, aceste tentacule prin care vor să ancoreze în alte medii nu sint destul de solide. Nostalgia grupului îi chinuiește pe toți și disimulînd, se întorc la veșnica (parcă) masă cu pahare pline, unde se tace atemporal și se înregistrează benzi mentale pentru răstimpul pînă la următoarea regăsire.

Aparițiile feminine sint metaforice, de altfel și numele bărbaților, ambigue, sugerează generalitatea simptomatică a identităților. Totul este în această carte motivat și polisemantic; însăși anecdotică romanului, restrînsă la minimum necesar, este prezentă numai în măsura în care servește drept pretext pentru niște demonstrații cu caracter general. Totul, pînă la cel mai mic gest, sugerează ceva, explică ceva. Rotund, romanul se sfîrșește cu aceeași scenă din jurul mesei, unde, în esență, se tace. Dar ceva s-a petrecut. Alegoric, grupul se destramă stupid, după ce Voicu izbucnise, cu minie împotriva lui însuși: „Ce-ar fi să dăm puțin la o parte paravanul ăsta și să ne uităm în spatele lui?” și avusese sentimentul că cineva, de la aceeași masă gîndise aceleași cuvinte.

Rămăs singur, Manole cel echilibrat și lucid face gestul de nepermis non-conformism de a pătrunde în mijlocul unui rond de flori strivindu-le, și de acolo urmărește siluetele celorlalți, pierzîndu-se înspre cele trei puncte cardinale. Și se îndreaptă el însuși spre cel de-al patrulea, pe un bulevard al cărui capăt spera să nu fie foarte departe.

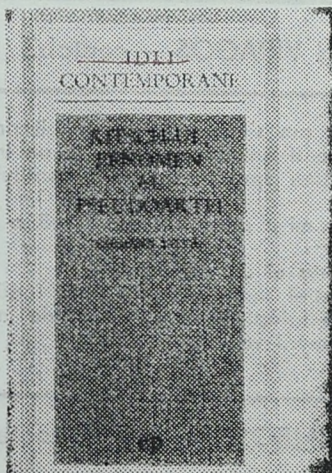
Obsedantă, după lectură, o i’ee din „Prolog”! Nu are nici un rost să ne irosim forțele pentru a tăia în junglă zeci de poteci, pe care știm foarte bine că nu vom călca niciodată. Însă una, aceea de care avem cu adevărat nevoie, merită toată osteneala.”

ELENA PARPALĂ

Herman István,

Kitsch-ul, fenomen al pseudoartei

E. P. București 1973

Cartea lui Herman István de pe poziții foarte moderne și actuale abordează una dintre cele mai acute probleme de estetică: Kitsch-ul. Este cartea unui real sentiment de neliniște în ceea ce privește destinul artei din perspectiva consumatorului de artă.

Discipolul lui Georg Lukács propune în cartea sa o interesantă analiză a receptării artistice și a contradicției existente la un moment dat între evoluție și selecție valorică.

Întregul sistem de publicitate și reclamă, uluitoarele tiraje ale revistelor ilustrate, dictatul emisiunilor de televiziune, etc care atrag un „bombardament” de cultură și acultură sint depistate și analizate pe rînd, pledîndu-se pentru valorile certe și pentru

adeverata democratizare a culturii în opoziție cu deturnarea ei într-o direcție antidemocratică prin Kitsch. Se pune acut problema tendinței de relativizare a valorilor, semne de scepticism, nihilism, tentative de reactualizare a iraționalismului și chiar „de problematizarea” culturii, orientarea ei spre amuzament și facilități iresponsabile.

Esența cărții ar putea fi schițată în jurul negării nonvalorilor de pe pozițiile idealului umanist presupunînd un homo-faber susținut de noi realități și de noi viziuni.

Herman István înțelege Kitsch-ul ca pe un fapt obiectiv, ontologic existent, și concepe salvarea de Kitsch prin asumarea lui.

Criteriile artei își revendică dreptul la ac-

tualitatea pentru stabilirea produselor autentice artistice și a celor pseudo-artistice.

Asumarea culturii trebuie înțeleasă onest din punct de vedere etic și estetic și nu trebuie nicicum denaturată în numele necesității comunicării „de masă”. O pledoarie permanentă pentru înțelegerea dialectică a trecerii de la receptarea preponderent individuală, la cultura de masă și orientarea spre colectivități mari, un raport în care influențele sint reciproce și inegale cantitativ și calitativ, străbate paginile cărții. În confruntarea dintre estetica tradițională și cea modernă, preponderența vizualului în comunicare, devine o necesitate în studierea Kitsch-ului și salvarea artei.

Apărut ca un concept

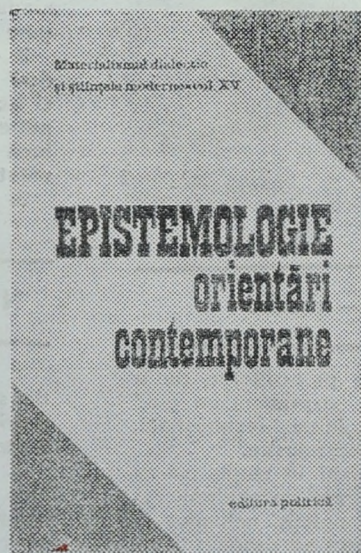
de sine stătător în sec. XIX și răspîndit la începutul sec. XX, Kitsch-ul a servit pe rînd fascismului și civilizației imperialiste manipulative, a interferat chiar cu manifestări ale schematismului din anumite culturi socialiste.

S-ar părea că Napoleon a creat Kitsch-ul, dar se cunoaște deja „omul Kitsch”, „filosofie Kitsch”, „arta Kitsch”, „proverbe Kitsch”, „strategii Kitsch” etc. adică un spirit — Kitsch care poate frîna progresul social, ideologic și estetic al lumii contemporane.

Eseul lui Herman István ne oferă o subtilă meditație cu privire la rolul cercetării estetice, este documentat și variat nenormativ și neriguros dar sigur și cu profunde investigații.

DORINA ROTAR

Noi apariții editoriale

Epistemologie. Orientări contemporane. Editura politică, București, 1974.

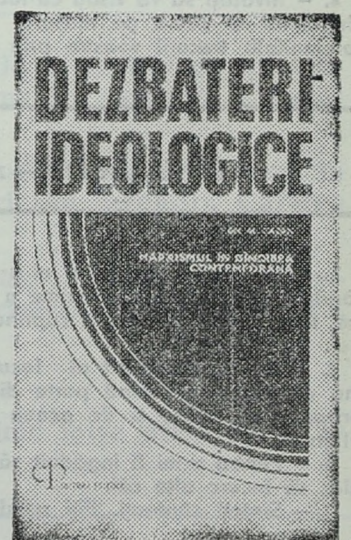
Antologia cuprinde dialogul și confruntările principalelor școli epistemologice moderne, alături de textele clasice ale epistemologiei, contemporane, ideile marilor creatori ai științei moderne, venind nume de prestigiu: Gaston Bachelard, Albert Einstein, Mario Bunge, Karl Popper, etc.

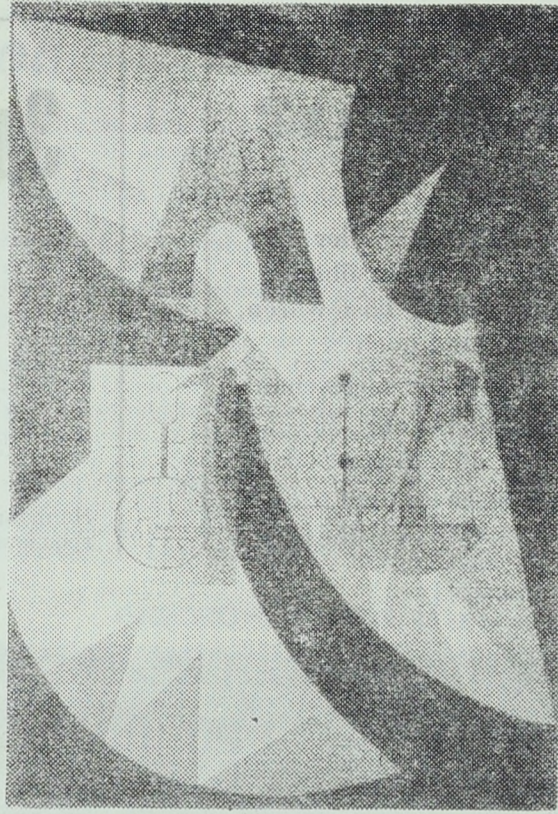
Gh. Al. Cazan

„Marxismul în gîndirea contemporană”.

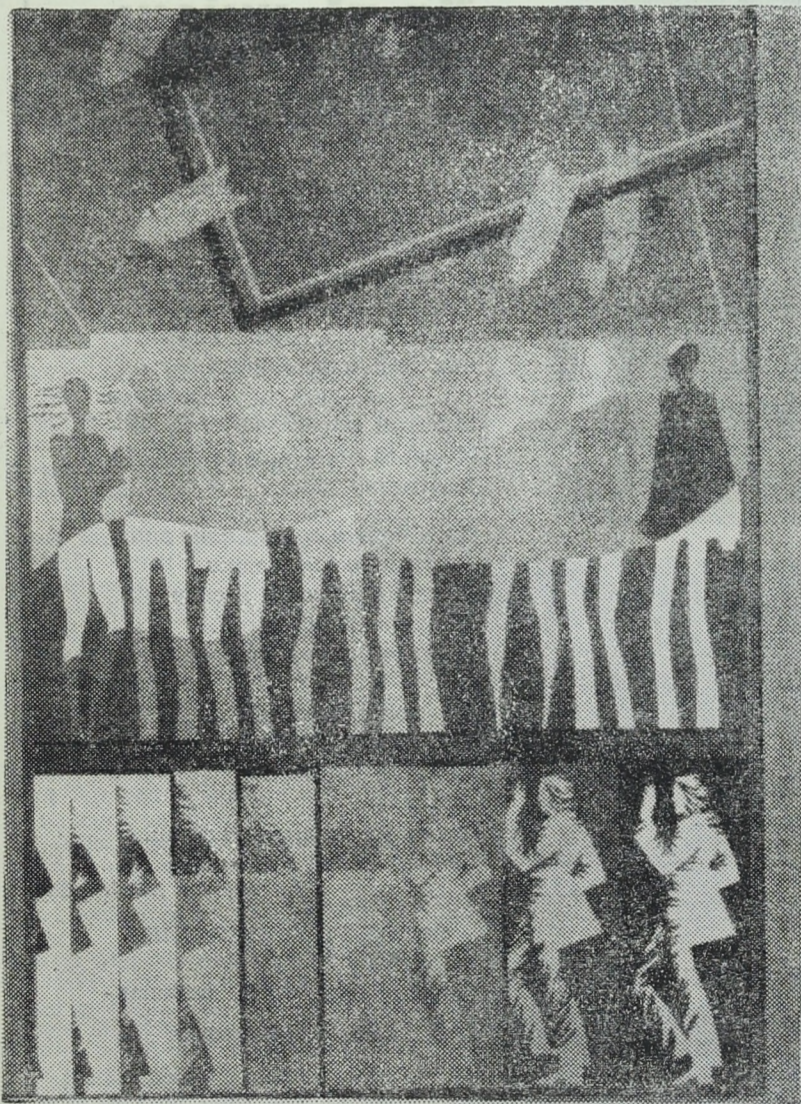
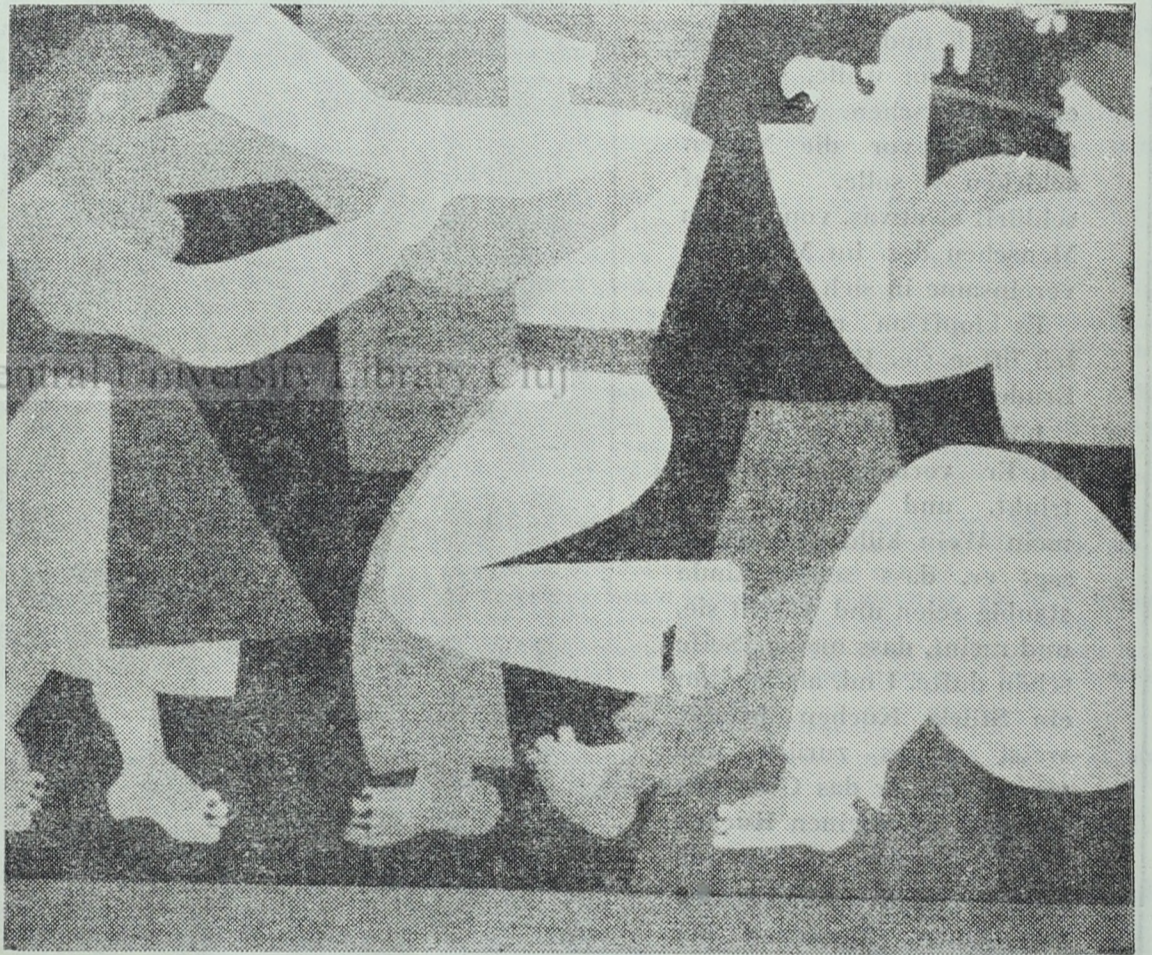
Studiul lui Gh. Al. Cazan sintetizează atitudinea unor gînditori politologi și sociologi în ceea ce privește semnificația marxismului în epoca revoluției proletare, ca o teorie unitară, valorifi-

cată creator în confruntare cu realitățile istorice

**Lucrări de diplomă ale absolvenților
Facultății de desen
- generația anului XXX -**

Möglicher- weise

Es klopft an meiner Tür.
Ich öffne sie. Es steht ein
Fremder da. Er tritt herein.
Ich frage, ob er hungrig sei.
Er verlangt Wasser und
trinkt, und gesteht, dass
mein Wasser gut sei. Dann
sagt er, dass seine Hände
staubig seien und wäscht sie,
und meint, dass mein Wasser
klar sei. Und, als ich ihm ein
Stück Brot bringe, weist er
es zurück und schreit, dass
er kein Brot wolle, sondern
einen Menschen, dass ich
mein Brot vor die Narren
schicken solle. Darauf
schlürfte er etwas, von einem
Menschen der im Menschen
vereinsame in sich und geht.

Es klopft an meine Tür.
Ich öffne sie. Es steht mein
Bruder da. Er tritt herein.

Ich frage ob er hungrig
sei. Er verlangt Wein und
trinkt, und gesteht, dass
mein Wein kühl sei. Dann
sagt er, dass seine Hände
staubig seien und wäscht sie,
und meint, dass meine Seife
schön dufte. Und, als ich ihm
ein Stück Kuchen bringe,
weist er es zurück und
schreit, dass er das Gute satt
sei, dass ich meinen Kuchen
vor die Narren schicken soll.
Darauf schlürfte er etwas,
von einem Menschen der
durch den Menschen verein-
same in sich und geht.

MULLER HERTA

Selbst- porträt

Ich lebe
weil ich das Leben liebe
und die Sonne
auch

wenn es dunkel ist;
ich lache,
weil ich das Lachen liebe
und den Kampf,
auch

wenn er nicht immer sinnvoll ist.
Ich liebe
weil ich lachend nur lebe
mein Leben
auch

wenn es nicht immer heiter ist.

REINHOLD GILDE

Und du?

Komm, lieber Fremder
wir wollen uns versöhnen,
weil wir noch nie böse waren,
haben wir uns noch
nie angeschaut.

Ich weiss nicht, ob,
wenn ich dich frage,
warum du so schnell
vorübergehst

Здравница

Мојим
сељацима,
кад сам
отишао

Нанизани милооки
гроздови

На крштењу

НОШИХ
СИНОВА

Одао сам
стрелу прошлости
са широког мора.
Мета ми би
новорођенчад
и син мој са њима.
Пожелио сам
да их задоји
поток зелене горе,
осека и плима;

Да им колевка
зелени луг буде,
успаванке
да им певају славуји,
да слушају приче
о Штефану
крај потока
што поносно бруји;

Да и мрасту
соколова крила,
мачеве да кују
на огњишта жару,
да прелећу
високе Карпате
и чувају
домовину стару!

СЛАВОМИР ГВОЗДЕНОВИЋ,
студент Факултета словен-
ских језика у Букурешту

Да л' чујеш

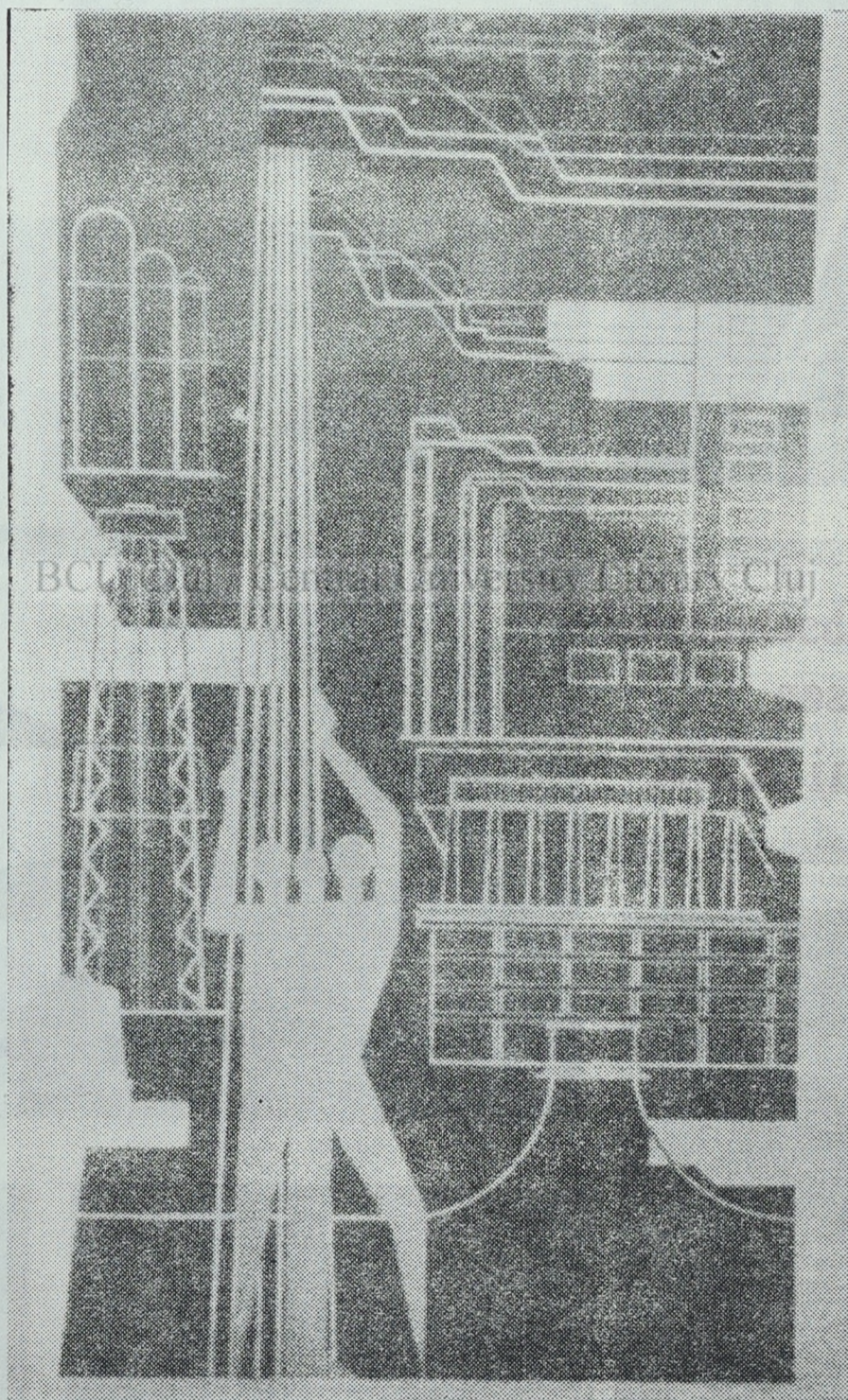
Да л' чујеш земљу како дише
Под ногама твојим,
Под телом твојим,
И како класје она храни,
И сваки лист
Како утроба њена кључа,
Док код извора река се
ствара

И затим море.
И нафта црна што се пробија
Ка светлу дана.

Да л' чујеш земљу како дише
Док по њојзи ходаш,
И да ли ти тело и срце
Топлина њена грије.
А када једном дисање њено
чујеш,

Ти ходај полако,
Ал' смело,
Јер она је добра
К'о мати,
Иако је истински волиш,
Љубав ће ти она своју
заувек дати.

СРБОЉУБ МИШКОВИЋ,
студент Факултета новинар-
ства у Букурешту

es dich irgendwo schmerzt;
ob du irgendwo fühlst,
dass die Erde rund ist.
Ich weiss nicht,
wie lange es noch Bettler
geben wird.

doch weiss ich,
dass ein Leben verkieselt
je mehr die Sonne bügelt.
Komm, lieber Fremder
wir wollen uns kennenlernen;
ich heisse
Dasgraswächstdicht.

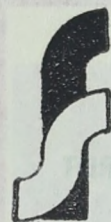
Und du?

машу ми
зрелошћу:
«У добри час!»

Моје су сузе вино,
за наше свадбе,
за наше сахране...

За порођаје
подижем себе
увис.

МИОМИР ТОДОРОВ,
студент Факултета словен-
ских језика у Букурешту

Ora speranțelor

Este ora marilor confruntări cu noi și cu timpul, emoția încercărilor la marea întrecere. Emoții, planuri, îndrăzneala gândurilor, speranța izbînzilor și a împlinirii. Pătrundem în atmosfera de tensiune. Admitere — cuvînt devenit deodată fermecător. Este prima dată cînd acest cuvînt este cunoscut în toată măreția lui.

Examene, emoții... emoții, examene, relația este perfect reversibilă. Se învață, se învață literatură, istorie, matematică, se învață cum se dau examene.

Este examenul menit să probeze posibilitățile generației anilor XXX, cu mîndrie și răspundere, conștiință majoră a realizărilor lor nobile. Este trăirea sentimentului de a avea dreptul să-ți illustrezi generația.

Confruntarea cu tine și cu timpul tău.

La intrarea în facultate mulțimi de afișe: „Programarea examenelor”, „Programarea sălilor”. Totul trebuie să fie în perfectă ordine. „Ne-am pregătit temeinic. Admiterea e un con-

curs care se va concretiza în premiera celor mai buni dintre noi. Și premiul este superbul acces la studiu”.

Un absolvent spunea: „În studenție am învățat să studiez”.

Ne fascinează universul studenției:

Universitate, Institutul Politehnic, Institutul de medicină, Institutul agronomic, bibliotecă, amfiteatre, laboratoare. Sînt lucruri pe care acum le vedem prima oară. Și nu ni se refuză nimic. Noi trebuie să dovedim că vom ști să fim studenți, adică vom ști ce trebuie să facem în anii noștri de studenție. Trebuie să convingem că studiul nostru a început demult și că aici, la facultate, vom găsi modalitatea de a-l întregi pentru a fi folositori mai tîrziu.

Am venit la Timișoara din toate părțile țării, ad cînd cu noi prospețime și elan. Sîntem mulți și toți dorim izbînda. Vor învinge cei mai buni, cum e și normal.

GHEORGHE CRIȘAN

ce este studenția?

Ce este studenția? — ar avea pretenția Voitaire să-mi definească termenul. „Este acel ceva care le cuprinde pe toate și le ilustrează genial. Lumea deodată este luminată și spiritualizată”.

Studenția devine un mit al vieții cotidiene care nu e cu nimic mai puțin istoric ca celelalte mituri. Mitul se obiectivează în limbajul studiului. Cum lucrurile repetate plac, mai spun că înțeleg studenția din interiorul ei. Totul este dat exhaustiv de la semnificația pură și univocă pînă la justete și inteligență. Este prestigiul unei vocații de a avea bucuria studiului și misterioasa singurătate a celui care cercetează; studiul devine pentru el un labirint al lucrurilor care cheamă și farmecă.

Studenția probează tinerețea și-o salvează în inefabil, mărturisind extraordinara poezie a existenței. Umbra unei îndoieli se trădează și neînțelegerile sînt condamnate să se metamorfozeze în izbinzi. Alma Mater este un edificiu în azur, cu poemul grav al unei reputații.

Studentul se apleacă consecvent spre sine pentru a se cîștiga, neliniștit, căutînd repere; e clipa indispensabilului răgaz în confruntarea cu timpul.

Limba geților a pătruns în spiritul limbii lui Eminescu și limbajul calculatoarelor ca într-un dialog, sacru interdisciplinar.

Se învață știința și arta dar mai ales lucid, constient se învață știința și arta despre om.

Visele noastre poartă un nume ilustru: România „un nume adunat pe-o carte”.

Nostalgia după copilăria cărților, puterea și dezinvoltura devin un bun al lor. Cultura se cercetează într-un spațiu al condiției umane afirmată plenar și proiectiv, natură și istorie în spațiu contemporan.

Studenția este domeniul unei inițieri exhaustive, devenită expresie, acea condamnare a omului la expresie, pe care studentul și-o asumă lucid și responsabil, oscilînd între ezoterie și exoterie.

Lumea cuvintelor citite se întoarce spre lumea reală. Acum pot să spun ca Sartre că „mi-am început viața așa cum fără îndoială o voi sfîrși, în mijlocul cărților”.

Cercetarea, într-o iremediabilă singurătate, din interese, se organizează în preocupare, iar preocupările devin pasiuni.

Mitul studenției este un limbaj și un mesaj. Am trăit mitul acesta superb. De mă întorc din el sau nu e totuna pentru că acum înțeleg totul altfel.

Desciirați singuri mitul studenției!

Totul e acum prea actual, prea nemijlocit trăit ca să nu mai pot scrie despre studenție.

D. R.

Candidați frumos aranjați pe sortimente...

La Universitate: candidații la intrare în hol, părinți candidați

la zîmbetele preveștilor fericite — Am picat la medicină, dau la construcții, sînt mai multe locuri...

— Eu am avut ghinion la „Comerț exterior”, acum încerc la agronomie, cine știe...

culisele admiterii

ale... candidaților la studenție. Și noi, candidații la episoade inedite, cu un magnetofon și un aparat de fotografiat, strecurîndu-ne cu greu pe culoare...

Fetița mea...

... sau „băiețelul” meu, mai mult sau mai puțin cuprinși de emoții, veniți pentru prima și înțiași dată sau... nu chiar, figuri insolite în peisajul Universității, pentru noi, „veteranii”...

Vor fi colegii noștri?

„Fetița mea e foarte bine pregătită și anul acesta, dar să vedem...” ne spune, evident mai îngrijorat decît „fetița” (ea fumează nonșalant în vecinătatea unui „băiețel” pletos), un părinte, care așteaptă cu un dosar în mînă, pentru înscrierea la Istorie — geografie.

Cafeina...

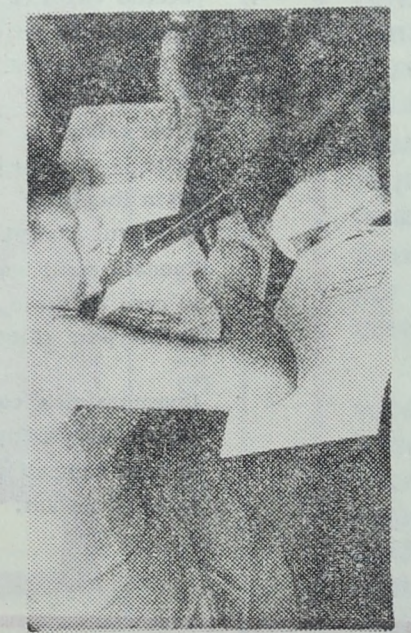
... perversă, se alcoolizează la Bastion, unde proaspeții noștri Dan și Marcel, ambii „candidați” veniseră inițial la „o cafea”. Ei înșiși proaspeți prieteni, își descoperă afinități:

— Și eu dau a doua oară!

— Dacă picăm (doamne ferește!), la anul dăm undeva împreună, măcar să fim colegi...

Asa se descoperă, din cafea în comac, esențialul!

Despre o anume fericire. La Căminul Institutului de medicină, speranțe colective deșarte pentru obținerea ultimei vize, în fața unei uși închise, cu o oră și zece minute în urma celei promise de program (7 dimineța).

Pacienții

La ușa secretariatului Facultății de medicină veterinară, Ioan T. tocmai s-a înscris. Ne spune că a dat și la medicină umană, dar că anul acesta a venit aici. Motivul? Nu prea știa bine.

Poate... pacienții?!...

Candidații...

... la „un bilet în plus”, în fața la Capitol, N. B. și S. M. ne declară că au luat cu asalt Facultatea de mecanică.

— Vă... relaxați înainte de scris?

— Noi ne-am cam „relaxat” și în liceu... aici ne încununăm „cariera”.

Toate șansele să ajungi „carierist”, cînd faci din relache atitudine de viață...

„Mai sînt încă roze...”

... chiar și în Parcul rozelor, deși, seara, „invadatorii” se războiesc pe toate aleile cu rîndurile de flori, plecînd încununăți cu spinoasele trofee. La cererea noastră, cei mai mulți se „legitimează” simplu:

— Venit pentru admitere.

Admis sau neadmis la facultate, sînt lucruri care rămîn ori-cînd inadmisibile.

GABRIELA ȘTEFANIU

Colegiul de redacție

Redactor șef: IONEL MATALĂ; secretar general de redacție: NICOLAE BADILESCU; redactori șefi adjuncți: ELENA PARPALĂ, ILIE MARCEL, ION ROMOȘAN; membrii: LIVIU CRIȘAN, EMILIA IAKSA, CRISTIAN JIANU, DOREL MARIAN, TUDOR PEȘAN, PETRUȘA ȘTEFAN, GHEORGHE TĂRȘAN, RUDOLF KUITESCH.

Simboluri

PATRIE — cuvânt dogoritor
dezgheață și înalță
seva în arbori
umflă mușurii
ce plesnesc
în flori multicolore
pline de rod.

COMUNIST — vânt ce scutură
florile răului
solzi de calcâmi
din văzduhul
de toamnă.

ȘTEFAN APENESCU

Definirea

pamîntului

Din drumurile acestea și-a luat Brâncuși
crențele.

A luat zborul și oboselle anilor
Punindu-le pe o coloană înfîntă
Ca dreapta mărturie a pămîntului nou.
A pămîntului tău, omule, a pașilor tăi
Plini de cutezanță și încercare
Plini de iubire și datorie pentru lucruri și fapte
Pentru cele câteva ore lingă furnalul reșițean
Și cei cîțiva mil de kilowați de pe Argeș
Ce au trecut întii prim palmele tale-omule-
Omule de azi - om al pămîntului meu.
Al țării mele mărețe și bune.
Și al credințelor noastre de liniiri comunisti.

VIRGIL BRADIN

Manifest

Copil al unei jumătăți de veac
putem fi găsiți peste tot
cei mai numeroși
îară

POARTA LA ORIENT

de-acum îl va fi oricui evident
că ne-a născut revoluția
la fiecare întrebare căutăm să răspundem
cu o fișă completă și ceva pe deasupra
întrebați-ne cum se face o revoluție
și vom răspunde printr-o
revoluție

tinără
vie

mulțimea de indivizi tatonează nemărginirea
avem limba aspră și ascuțită
fapte
cuvinte
sensul nostru — iubirea
(cum să vă spun)
ne interesează înainte de toate
turnul cel mai înalt

OMENIREA

parcurem traseele lumii nervoși
într-o oglindă retrovizoare
oricărui dezorientat am putea să-i părem
indivizi curioși
cînd ne lansăm în opinii

despre electricitate atomică pace
foloni tahioni înțelegere

UMANISM

salubritatea atmosferică sintem noi
un iminent viitor

COMUNISM

cert e că nici o problemă
nu ne este străină
cu razele gîndului nostru neapărat
în toate ungherele universului
vom face

LUMINA

dar cine poate fi în prezent
la capitolul viață — atât de implicit —
repetent

avem antecedente serioase

ISTORIA

și pe niciunul dintre noi
într-un timp foarte scurt
nu o să-l mai încinte
pulberea-n vînt anacronică — gloria
așadar nu uitați aceste cuvinte cu clar înțeles

antologie lirică studentească XXX

voi toți care ne arătați vreun interes
sensul nostru — iubirea
ne interesează înainte de toate turnul cel mai
înalt

OMENIREA

cînd parcurem traseele lumii nervoși
oricărui dezorientat într-o
oglină retrovizoare
am putea să-i părem curioși.

PETRU M. HAȘ

Sărbătoare

Viorile mele,
cîntați viorilor, pădurea de cedri
izvoare cu apă sărată
unde vin cerbii să iubească
dellele
Lăstunii,
aceste milioane de oameni
săgetează văzduhul zeilor
înspre trăirea aspră
a fluvilor
Cîntați viorilor,

boabe de grîu și boabe de mare
E sărbătoare
loгодna mea cu pămîntul acesta.

PETRU MEINHARDT

Anotimpuri

trăiesc în drumuri de munte
în toamna despletită pe marile
oceane,
cu oamenii trăiesc orele verii,
anotimpuri senine de țară
petrec umerii mei, senini,
flexibili ca ramura de lună,
și port în gură lianele de sorii,
pîrguite liane ca strugurii cu
brumă,
de alitea ori toamna își scutură
stelele și ne lasă ca frunzele
pe pămînt,
să găsească țaria de țară, străbună.
Cu secole pe gene și Ana-doamnă
pe suflete, sint marile oceane
de oameni
ascult bucurată pe drumuri
de munte, cum iarba e sunetul
țării.

ADINA PANI

Aniversare

Din cerul purpurii
invazia de fluturi
aprinde-n trei culori
ca torțe de izbîndă
focuri veșnice

Etajele nilorate
preiac ca pentru zbor
pefalele în aripi
vărsînd polen solar
pe miile de-albine

Giganți ce poartă-n brațe
imense pedestaluri
pictate-n argintiu
faptele lor
din inimi își înalță
cu diademe-n pliscuri
TREIZECI
de pormubei albi
de ziua ta
ELIBERARE

ȘTEFAN BOICIU

Pecetile victoriei

Deasupra mea, culorile patriei,
pecetile victoriei,
suprapuse ca un nimb
în cunună solară.

Orele calme
ieșite la marginea timpului
devin iluminări
în miezul istoriei.
Deodată acest buchet
în care înfloresc faptele
devine pură sărbătoare.

Deasupra mea, culorile patriei,
curcubeu neasfințit
în care oamenii se contopesc
în efigii de aur.

ION CALIMAN